Pavlus'un Galatyalılara Mektubu

Yeniden anlatıldı,
açıklandı,
bugün için.

GOOD NEWS

Pavlus'un Galatyalılara Mektubu

Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için.

Hans-Jörg Ronsdorf

Ancak Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz.

Yuhanna 8:36

Kitap tanıtımı

Galatyalılara Mektup kendi sözlerimle yeniden anlatılıyor, yani açıklayarak aktarılıyor. Metnin uzunluğu, klasik bir Kutsal Kitap çevirisindeki asıl metnin yaklaşık üç katıdır.

1. baskı Nisan 2020

© Hans-Jörg Ronsdorf – tüm hakları saklıdır.

Albis 6 ½

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Almanca baskının ISBN'i: 978-3-9820715-3-4

Kapak tasarımı: Tobias Stricker

Önce Şunu Bilin

Elinizde Pavlus'un Galatyalılara yazdığı mektubun **açıklayıcı bir aktarımı** var. Yazar olarak kendimi mektubu yazanın yerine koyuyor ve onun düşüncelerini açıklayarak, dolayısıyla daha geniş biçimde kâğıda dökmeye çalışıyorum. Benim metnim asıl metnin aşağı yukarı üç katı uzunluğunda. Başka bir deyişle: Bu mektubu ya da her bir ayeti birine kısa ve öz biçimde açıklasaydım, işte burada okuyacağınız şey tam olarak bu olurdu.

Umarım bu sayede mektubun mesajını daha iyi anlar ve kendi yaşamınızla bağlantısını bulursunuz. Çünkü mesele bu. Benim metnim Tanrı'nın Sözü değildir; Pavlus'un asıl mektubu ise bambaşkadır. Onu bir Kutsal Kitap'ta kendiniz okuyabilirsiniz, ya da benim metnimle yan yana.

Bu yüzden burada sizden bir ricam var – girişi okumadan önce: **Bir Kutsal Kitap alın ve önce bu mektubu orada baştan sona bir kez okuyun.** Yüksek sesle okumak faydalıdır. Bir şeyi anlamasanız bile okumaya devam edin. Böylece ilk bir izlenim edinir ya da hafızanızı tazelersiniz. Göreceksiniz: Galatyalılar – belki de Pavlus'un ilk ve en eski mektubu – çok güzel bir mektuptur. Müjde'nin en derin tellerine dokunur ve onları tüm zenginliğiyle açar. **Bu, yalnızca Hristiyanlara değil, Yahudilere ve Müslümanlara da seslenen bir mektuptur. Dinler arası diyalogda Müjde'nin ne olduğunu ve onu diğer bütün dinlerden neyin ayırdığını göstermeye yardım eder.**

Ne Olmuştu?

Yeni Antlaşma'daki mektupların çoğunun bir yazılış nedeni vardır. Burada da öyle.

Bir an için elçi ve müjdeci Pavlus'un yerine kendinizi koyun. O, yardımcısıyla birlikte zorlu yollardan Toros Dağları'nı aşmış ve Anadolu'nun (Türkiye'nin) dağlarında yaya olarak yol almaktadır. Bitkin bir hâlde orada, Galatya bölgesinde insanlarla karşılaşır ve onlara, kendileri için çarmıhta ölen Mesih'i duyurur. Bu insanlar – Pavlus'tan farklı olarak – Yahudi değildir. Belki bu insanlar hem Yahudileri hem de onların gelenek ve göreneklerini tanımaktadır. Kendileri çeşitli putlara taparlar ve tek gerçek Tanrı'yı tanımazlar. Müjde haberi bu insanların yüreğine dokunur ve onlar tövbe ederek Tanrı'ya döner, İsa Mesih'e canlı bir imanla bağlanırlar. Bu iman canlıdır; bütün öğrencilerin paydaşlığı içindeki yeni bir yaşamla görünür hâle gelir.

Bir süre sonra şu oldu: Pavlus çoktan yoluna devam etmiştir. Şimdi Yahudi kökenli Hristiyan öğretmenler (**Yahudileştiriciler**) bu Hristiyanların yanına geldi ve şunu istedi: Gerçekten Tanrı'nın halkına ait olmak istiyorsanız, İbrahim'in çocukları ve onun vaadinin mirasçıları olmak istiyorsanız, o zaman yalnızca **sünnet** olmanız gerekiyor (bir bakıma Yahudi olmanız). Sünnet, İbrahim'den beri her İsrailli için zorunlu olan antlaşma belirtisiydi; bu antlaşmaya, onun bereketleriyle ve yükümlülükleriyle birlikte ait olmak için gerekiyordu.

Bu Yahudi Kökenli Hristiyan Öğretmenler (Yahudileştiriciler) Ne Öğretiyordu?

Bu Hristiyan Yahudiler Mesih'i reddetmiyordu. Ama Pavlus'u ve **onun Müjdesi'ni** reddediyorlardı. İnsanın Yasa'nın iyi işleriyle Tanrı önünde aklandığını da öğretmiyorlardı. Öğrettikleri şuydu: **İnsan ancak sünnetle gerçekten Tanrı'nın halkına ait olur**.

Birbirleriyle sosyal ilişkiler de (yani Yahudilerle uluslardan gelen Hristiyanlar arasında) kolaylaşacaktı. Yahudiler uluslarla, yani sünnetsizlerle aynı sofrada yemek yemezdi. Oysa bu Musa'nın bir buyruğu değil, sonradan eklenmiş, insan yapımı, Yahudileştirici bir buyruktu.

Bu Yahudileştiriciler, Mesih'in gelişiyle Musa'nın Yasası çağının sona erdiğini göremiyor ve görmek de istemiyordu. Tanrı'nın, İbrahim'e verilen vaatleri yaymak için yalnızca Yahudi ulusu aracılığıyla çalıştığını düşünüyorlardı. Pavlus'un buna karşı savı ise şudur: **Tanrı'nın kurtuluş tasarısında Yasa artık amacını yerine getirmiştir**, ve bu yüzden ona uymak yanlıştır. Ve ulusların onu kabul etmesini istemek de. Tanrı'nın hâlâ ulusçu bir biçimde, yani İsrail aracılığıyla çalıştığına inanmak yanlıştır. Tanrı'nın halkı artık bütün uluslardan insanlardan oluşur.

Pavlus Yahudileştiricileri ve öğretilerini en az üç nedenle mahkûm eder: (1) Mesih'in **kurtarış işinin tam yeterliliğini ve evrenselliğini** anlamadılar. (2) Mesih'in ve Ruh'un, Musa'nın Yasası'nı ve onun ulusal niteliğini çok aştığını anlamadılar. (3) Ve Tanrı'nın bütün imanlılara (Yahudilere ve uluslara) Kutsal Ruh'u armağan ettiğini kavramadılar. Bunun sonucu şudur: Hristiyanların Yasa tarafından yönlendirilmesi gerekmez. Onun yerine onları ahlak yasasına (örneğin On Buyruk'a, Şabat buyruğu dışında) uygun bir biçimde yönlendiren Ruh'a sahiptirler. Ve onu yerine de getirir – ama amaç olarak onu hedeflemez. **Ruh'un önderliği geri, Musa'nın Yasası'na götürmez; Mesih'in Yasası'nın ve Tanrı'nın Ruhu'nun yeni yaratılışın yaşam kuralı olduğu bir yaşama götürür.**

Yahudilerin bir sabah duası, (bazı) Yahudilerin kendilerini nasıl gördüğünü gösterir:

Övgüler olsun sana, Ebedî Olan, Tanrımız, dünyanın Kralı, beni putperest olarak **yaratmadığın** için. Övgüler olsun sana, Ebedî Olan, Tanrımız, dünyanın Kralı, beni köle olarak **yaratmadığın** için. Övgüler olsun sana, Ebedî Olan, Tanrımız, dünyanın Kralı, beni kadın olarak **yaratmadığın** için.

Bu ulusal gururdur; bu sosyal statüdür ve cinsiyet ayrımcılığıdır. Pavlus buna karşı kökten bir tutum alır; bunu bu mektupta öğrenebilirsiniz.

Pavlus'u Bu Kadar Sarsan Ne?

Pavlus başka hiçbir mektubunda bu Yahudileştirici Yasa öğretmenlerini çürütmekte ve mahkûm etmekte bu kadar kökten değildir. **Galatyalılar, Müjde'nin gerçeğinin ve eşsizliğinin denize atıldığını fark etmediler.** Mesih'i korumak istiyorlardı, ama onlara Musa'ya ve sünnete de ihtiyaç duydukları telkin edildi. O zaman gerçekten İbrahim'in oğulları olacak ve Tanrı'nın seçilmiş halkına ait olacaklardı.

Galatyalılar **İsa artı Musa**'yı seçtiğinde, Yahudileştiriciler Mesih'e ihtiyaç duymamızın gerekliliğini ortadan kaldırıyorlar. Pavlus açıkça belirtir: "Eğer doğruluk Yasa aracılığıyla elde edilebilseydi, Mesih boş yere ölmüş olurdu" (2:21) ve: "Sünnet olursanız, Mesih'in size hiçbir yararı olmaz" (5:2). Tanrı'nın Ruh'taki gücünün inkâr edilmesiyle ilgili olarak Pavlus şöyle der: "Ruh'un yönetimine bırakırsanız, Yasa'nın altında değilsiniz" (5:18). Bu şu demektir: Ruh'u seçenlerin Yasa'ya ihtiyacı yoktur; İsa'yı seçenler Musa'yı seçmez. İkisine birden sahip olamazsınız. Pavlus'un mesajı uzlaşmasızdır: **Yalnızca Mesih**.

Pavlus Ne Tür Bir Yasayı Mahkûm Ediyor?

Musa'nın Yasası'ndan, Tora'dan söz edildiğinde, onun kutsal ve iyi olduğunu kesinlikle akılda tutmak önemlidir. Ona yalnızca On Buyruk dahil değildir – bütünüyle Musa'nın beş kitabını kapsar. İsrail'in komşu halklarıyla karşılaştırıldığında ahlaki ve etik açıdan eşsiz ve üstündür. Bugün bile. Hatta bizim Anayasamızda (Almanya'nın Grundgesetz'i) bile onun iyi etkisi görülebilir. Pavlus asla Yasa'yı ve onu yerine getirmek için gösterilen her çabayı mahkûm etmezdi. Yasa, Tanrı'nın halkı İsrail'e harika bir armağanıdır. Pavlus ona uymuştur. Biri onu bilmeden çiğnediğinde, Musa'nın Yasası'ndaki kurban hizmeti bağışlanma getirebilirdi.

Ferisiler Yasa'ya insan buyrukları eklemiş ve yaşamın olabildiğince çok alanını – el yıkamaya kadar – dindarca düzenlemeye çalışmışlardı. Bu yükümlülüğü hem kendilerine hem de insanlara yüklediler. İsa'nın zamanında Yasa'yı çok ciddiye alan bir Yahudi topluluğuydular – ve bunu bütün Yahudiler için istiyorlardı. Bir tür dindarlık hareketi. Pavlus da bir zamanlar onlardan biriydi. Mesih yaşamına girene dek bir bağnaz. İsa'yla sorunları vardı, çünkü İsa onların içini görüyordu. **İnsan buyruklarını** yerdi. Ve büyük buyrukların, yani **Tanrı'yı ve insanları sevmenin** ihmal edilmesini de. Bu en önemli buyruklar yolda kalıp gitti. İsa'nın Ferisiler ve onların yasacılığı hakkında ne düşündüğünü Matta 23'te okuyabilirsiniz.

Galatyalılar'daki yasacılık (legalizm), Tanrı'yı hoşnut etmek için Musa'nın Yasası'na sımsıkı tutunmaktır. Ama bundan kurallarda ısrar etmek gibi basit bir şey anlaşılmamalıdır. Bu yasacılığın yanlış olan yanı, **Mesih'i ve Ruh'u bir kenara itmesidir.** Yanlıştır, çünkü (1) Musa'nın Yasası'nın Mesih'te ve Ruh aracılığıyla yerine geldiğini ve böylece kesin olarak tarihe karıştığını anlamaz. Ayrıca (2) Yahudileştiricilerin **ulusları Yahudi olmaya zorlaması** (sünnet yoluyla) yanlıştır. Bu açıdan Pavlus, bu Yahudileştiricilerin savunduğu, Yasa'ya ilişkin, ulusçu yönleri olan Kutsal Kitap'a aykırı bir bakışa saldırır.

Yasa'nın İşleri Nedir?

Bunlar Yahudileştiricilerin, bir yandan Musa'nın Yasası'yla uyumlu olan davranışları ya da uygulamalarıdır. Ama Mesih'in kurtarış işinin ve Ruh'un önderliğinin günlük yaşam için yetersiz olduğunu ileri sürmek yanlıştı.

"Yasa'nın işleri", artık Mesih ve Ruh tarafından yerinden edilmiş bir yasanın dayattığı eylemlerdir. "Yasa'nın işleri" ayrıca Yahudilerle Yahudi olmayanlar arasına sınırlar çeken Yahudi uygulamalarıdır. Tanrı'nın Yasası, insanları ayıran sosyal sınırlara odaklanmaz. Onun yerine onda, bütün insanlar için açıklanmış Tanrı isteğini görmek mümkün olabilirdi.

Bugün Yasacılık

Keltlerin (Galatyalıların) sorunu **birebir** 2000 yıl sonraki zamanımıza ve kültürümüze aktarılamaz. Ama bugün bizim için dersler vardır. Soru şudur: Tanrı'nın yüceliği için nasıl yaşayabiliriz? Musa'nın Yasası ya da On Buyruk bize bunda yardım edemez mi?

Galatyalılar'ın cevabı şudur: **İçimizdeki Mesih** ve **içimizdeki Tanrı'nın Ruhu** "**Ruh'un meyvesini**" ortaya çıkarır. Gündelik yaşamımızda. Bu, **Mesih'in Yasası**'na karşılık gelir.

Birçok Hristiyanda içsel, düşünce ve duygu düzeyinde işleyen bir mekanizma vardır: Özgür ve armağan olarak verilen lütuftan performans kipine kayarlar; Tanrı'dan daha çok korkan biri olmak ve Tanrı'ya daha çok yaklaşmak isterler. Etkinliğin onları yapılandırdığını ve onlara iyi geldiğini hissederler. Ama bunu yaparken, kendilerine görünüşte bir kutsallık ya da ruhsallık duygusu verenin kendi başarıları ve görevlerini yerine getirmeleri olduğu aldanışını fark etmezler. Oysa Mesih'te her şeye sahibiz ve her şeyiz – ve O bizdedir. Buna hiçbir şey eklenemez.

Yasacılığı nasıl tanırız? Uygulamalara, tutumlara, taleplere, kurallara ve teolojik görüşlere bakarız; **Müjde'nin, Mesih'in ve onun kurtarış işinin tam yeterliliğine ve Kutsal Ruh'un birlikte yaşadığımız gündelik hayatımız için merkezî oluşuna dair temel bildirilerini ihmal eden şeylere.**

Bu, kiliselerimizde ya da topluluklarımızda hoşumuza gitmeyen rahatsız edici kuralları ya da bağlayıcı talimatları aramamız demek değildir. Kurallar gerçekten de ruhsal gelişim için iyi olabilir. İyi kurallar ve alışkanlıklar anlamında anlaşılan ve yaşanan yasacılık kendi başına kötü bir şey değildir. Bu yüzden bu kavramı dikkatle kullanmak gerekir. Çünkü bir Hristiyan düzenli olarak Kutsal Kitap okuyorsa, düzenli olarak dua ediyorsa, düzenli olarak ibadete katılıyorsa, bu Ferisilerin ya da Galatya'daki Yahudileştiricilerin yasacılığı değildir. Tanrı'nın Egemenliği'nde disiplin yararlıdır ve çoğu zaman gereklidir. Ama bazı şeyler ince bir çizgide yürümektir. Bu şeyleri, Hristiyanlar arasında kendimi önemli, Tanrı tarafından daha çok sevilmiş ya da kayrılmış bildiğim için yapıyorsam, dindarlık tuzağına düşmüşümdür. Pek çok iyi şey yasacılığa dönüşebilir. Yürekten gelmeyen dışsal bir biçim olarak. Tanrı'ya duyulan sevgiden gelmeyen. İyi ruhsal

alışkanlıklar Hristiyan yaşamının sağlam bir parçasıdır ve yasacılık değildir. Ama yasacılığa dönüşebilirler.

Bu Mektubun Bugün İçin Dersi Ne?

Rab İsa Mesih'in ayak izlerinde onu izleyişimiz **iman** içinde gerçekleşir. Baba'ya güvenerek. İsa'nın elini sımsıkı tutan çocuklar gibi.

Kendimizi adamış olsak da, kendi gücümüzle iyilik yapmaktaki **yetersizliğimizin** farkındayız. Hristiyanlar olarak da, hatta özellikle de. Bu yüzden kendimizi dinsel bir başarı baskısı altına sokmayız. Rol yapmayız. İkiyüzlülük yasacılığın kardeşidir. Kendimize, başkalarına ve yüreklerimizi bilen Tanrı'ya karşı dürüstüz. O, onu sevdiğimizi bilir. Tıpkı o zaman, İsa'nın en zor saatinde baştan sona başarısız olan Petrus gibi. Ama Petrus, hatalar ve başarısızlıklar olsa da İsa'yı seviyordu. Bu yüzden: Yaşamımıza **kutsallaşma stresinin** girmesine izin vermeyiz. Bu, gurur ya da umutsuzluk ve başarısızlık korkuları için verimli bir topraktır. Özgürlükte ve lütufta yaşarız. **Bütün hatalarımızla, bütün zayıflıklarımızla ve evet, işlediğimiz bütün günahlarla sonsuza dek kabul edilmişiz. Çünkü günahlarımız için ölen Mesih'e aitiz.**

Tanrı'nın bize armağan ettiği her şey, sadakatimize, başarımıza ya da kararlılığımıza verdiği karşılık değildir. Her şeyi – Tanrı'nın her çocuğu – iman sayesinde alırız, yaşarız, tadını çıkarırız ve ona ulaşırız. Tanrımıza duyduğumuz çocuksu, neredeyse kör bir güven sayesinde. İman Tanrı'nın yüreğini harekete geçirir. Onun için önemli olan budur. Böylece onu yüceltiriz. Şunu dile getiren bir iman: İsa'ya ve Ruh'a ihtiyacımız var, başka hiçbir şeye değil.

Tanrı'nın kızları ve oğulları olarak onun koşulsuz kabulü içinde yaşamak özgürlük demektir. Özgürlük içinde olgunlaşırız. İyi meyve görünür hâle gelir. **Mesih içimizde biçimlenir.**

Dinsel ve Hristiyan Yasacılığından Örnekler

Zamanımızdan örnekler vermek her zaman heyecan vericidir. Çünkü yasacılığın son derece çeşitli biçimleri vardır. Yüksek dozda ya da kalıntı miktarlarda. Kişisel yaşamda ve ortak yaşamda.

En göze çarpan ve en yaygın yasacılıkla, insanın kurtuluşu iyi işlerle kazanmaya çalıştığı yerde karşılaştım. Oysa kurtuluşu hak ederek, insan aracılığıyla ya da sakramentlerle almayız. Onu yalnızca Mesih aracılığıyla alırız.

Galatyalılara Mektup'ta ayrıca, Tanrı'yı onurlandıracak biçimde yaşamak için yasacılığın seçilmesi de söz konusudur. Ve Tanrı'nın halkına ait olmak isteyen birine yakışacak biçimde. Bu tür yasacılık da Pavlus tarafından ilki kadar reddedilir. Verdiğim örnekler, istenirse yanlış anlaşılabilir.

Örnek: İnsan Kutsal Kitap okumaya ve dua zamanlarına neredeyse hiç ya da hiç fırsat bulamıyorsa. Sessiz zaman sık sık atlanıyorsa. İstemeden ya da ihmal yüzünden. O zaman suçluluk duyguları baş gösterebilir. İnsan kendini suçlu ya da değersiz hisseder. Kendini başarısız biri gibi görür. Ama bu, Mesih'te oğullar ve kızlar olarak koşulsuz kabul edildiğimizi anlamadığımızı gösterir. Baba'yla bu ilişki sağlamdır. Her zaman! Her an seviliyoruz ve yüzde yüz kabul edilmişiz. Elbette Kutsal Kitap okumak ve dua önemlidir. Ama ilk yüzyıllardaki Hristiyanların çoğunun Kutsal Kitap'ı yoktu ve yine de İsa'nın etkili tanıklarıydılar; imanları Kutsal Ruh'un gücüyle sevgi aracılığıyla etkindi.

Örnek: Kutsal Ruh'ta doğaüstü deneyimler vardır: uyanışlar, şifalar, mucizeler, vecd hâlleri, dillerle konuşma ve özel dua deneyimleri. Böyle bir şey yaşayan, ama sonra bir süre buna benzer hiçbir şey yaşamayan kişi, artık daha az sevildiği sonucunu çıkarmamalıdır. Bu deneyimler, insanın daha çok ya da daha az sevildiğini asla kanıtlamaz. Gerçekleşmezlerse, Tanrı'yla ilişkimizde hiçbir şey değişmez. Nedenlerini araştırmak serbest olsa da, bu yüzden asla umutsuzluğa düşmemek gerekir. **Görerek ve deneyimlerle değil, imanla yaşarız.**

Hiç kimse bir Hristiyana "tam" ya da "gerçek" bir Hristiyan olmak için belirli deneyimleri ya da kavrayışları (örneğin Ruh'la vaftiz, dillerle konuşma) dayatamaz. Hiç kimse, "sadık" bir Hristiyan olmak için Rab'bin Sofrası'nın nasıl anlaşılması ve uygulanması gerektiğini dikte edemez. Aynı şekilde kimse saç ve giyim kuralları, ibadet litürjileri ya da oturma düzenleri dayatamaz. Hiç kimse bir

Hristiyanı, dünyadan ayrı kalmak için siyaset konusunda nasıl davranması gerektiği hakkında baskı altına alamaz. Kutsal Kitap'ın talimatları çerçevesinde büyük bir özgürlük vardır. Neyin serbest olup neyin olmadığı konusunda her daralma ya da kaygı, yasacı ve zayıf bir imanın göstergesidir ve Tanrı'nın oğullarının ve kızlarının tam olgunluğuna uymaz.

Böyle şeyler birbirimize paydaşlığı, ekmeğin bölünmesinde bile, esirgememizin nedeni hâline gelirse, bu Ferisi ve Yahudileştirici yasacılığıdır. **Bazıları içeride, diğerleri dışarıda.** Galatyalılara Mektup'ta öylesine vurgulanan birlik (3:28) karşısında bir skandal.

Başkalarını mahkûm eden ve dışlayan bir yargılayıcı ruh, tam da Yahudileştiricilerin tutumuna karşılık gelir. Onlar şöyle diyordu: Sünnetliysen bizdensin ve her şey yolunda (Yasa'nın başka ne dediği umurlarında olmasa bile). İnsan yapımı biçimlere ve litürjilere uymak, insanın yaşadığı dindarlığın hepsi bu ise, insanlar ve Tanrı önünde ikiyüzlülüğe dönüşür.

Mesih'teki yaşama ve Ruh'un sevincine ve özgürlüğüne karşı koymadıkça ya da onları büsbütün söndürmedikçe pek çok yaklaşım iyidir.

Yasacılık bugün pek de bir konu değil. Daha çok ona tepki olarak hiçbir şeye uyulmaması ve özgürlüğün bencil ve bireyci, sorumluluk bilincinden yoksun bir yaşam tarzında son bulması bir konu. Böylece özgürlük yanlış anlaşılır ve tehlikeye dönüşür. Pavlus bu mektupta, attan öbür yandan düşmememiz için buna dikkat çekecektir.

Son olarak: Hayır, Hristiyanlar olarak Yasa'yı, sık sık söylendiği gibi, minnettarlıktan dolayı da yerine getirmeyiz. Gerçek şudur, Romalılar 8:4'ün gösterdiği gibi: Mesih'i izleyen ve Ruh tarafından yönlendirilenler, Tanrı'nın yetişkin oğulları olarak Yasa'nın ahlaki taleplerini doğal olarak yerine getirirler. Tanrı'nın Yasası ile Ruh'un etkinliği birbiriyle nasıl çelişebilir ki? Ama ahlak yasasını, onların ölçütü olduğu için değil, Ruh ve Mesih onlarda yaşadığı için yerine getirirler. **Musa'nın Yasası'nın dönemi sonsuza dek geride kaldı. Mesih'in Yasası artık Ruh'un yönettiği bir yaşamın özüdür.**

Yasa'dan özgürlük, nasıl yaşadığımızın önemsiz olduğu **"ucuz bir lütfu"** desteklemez. Özgürlük bir açık çek değildir. Hem geliştirir hem de ister. Özgürlük ve lütuf sorumluluk yükler. Tanrı'nın Ruhu gizemli bir biçimde bizde, kendimizin de minnetle şaşabileceğimiz meyveyi oluşturur. Bu, dışarıdan belirlenmek değil, yeni bir yaşamda kendi kaderini belirlemektir. Bu, içimizdeki

Mesih'tir. Bu, içimizde ve içimizden Baba'ya seslenen oğulluk Ruhu'dur: Abba, Babacığım, Baba!

Galatyalılar: Hristiyan Özgürlüğünün ve Müjde'nin Magna Carta'sı

Pavlus'un Tanrı'dan vahiyle aldığı Müjde, Mesih'te bütün insanlara kurtuluşu, aklanmayı, beraati getirir. Ve yaşamak için güç olarak Kutsal Ruh armağanını. Tanrı'nın oğulları ve kızları kılınmış olarak, sevgide ve Ruh'un meyvesinde görünür hâle gelen imanla özgürlük içinde yaşarlar.

Mesele, Mesih'in Ruh aracılığıyla yaşamımızı sorumlu bir özgürlüğe ve hizmet eden bir özveriye öyle dönüştürmesidir ki, Yasa'nın katı talepleri (ve insan eklemeleri) aşılır.

Böylece Musa'nın Yasası, sünnet ve İsrail'in vaadin tek taşıyıcısı ve bereketin tek aracısı olarak ulusal kimliği geçmişte kalmıştır. Bütün bunlar, Mesih'te gelmiş olanın yalnızca bir gölgesidir. İkisi asla birleştirilemez ya da karıştırılamaz.

Mektubun Konuları ve Karşıtlıkları

Eski, geçmiş olan ve Mesih'te gelmiş olan yeni. Değer sıralaması yapmayan bir genel bakış.

Mesih	Musa
Tanrı'nın Kutsal Ruhu	Yasa
Tanrı'nın Kutsal Ruhu	Benlik, günahlı, insansal doğa
İman, güven, sadakat	Yasa'nın işleri, yapmak
Vaat, Tanrı'nın sözü	Yasa
Tanrı'nın bereketi	Lanet, Yasa'yı çiğnemenin sonuçları
Özgürlük	Kölelik
Yetişkin oğulluk	Kölelik; gözetim altındaki çocukluk.
Miras	Belirsizlik
Yeni yaratılış; sonsuz yaşam	Sünnet/sünnet derisi
Lütuf	Yasa
Kilisenin birliği	Dışlayıcı Yahudi ulusu
Suda vaftiz	Sünnet derisinin kesilmesi
Aklanma, beraat	Mahkûmiyet
Müjde, Sevindirici Haber	Yasa
Golgota'daki çarmıh	Kötü çağ, benlik
İshak	İsmail
Yukarıdaki Yeruşalim	Dünyasal Yeruşalim, Sina
Yeni Antlaşma	Eski Antlaşma
Özgür kadın Sara	Cariye Hacer, özgür olmayan

Galatyalılara Mektup'ta Hristiyan

Yeni Antlaşma'daki her mektup, Tanrı'nın bizi kendine çektiğinde biz insanlardan ne yaptığını kendi biçiminde anlatır. Nasıl armağanlar aldığımızı ve şimdi lütuf sayesinde ne olduğumuzu. Gerçekten de başlı başına insanı hayrete düşüren koca bir "kurtuluş kataloğu"dur bu. Ezelî Tanrı'nın bizim için bu kadar çok şey hazırladığını ve bunun için kendi Oğlu'nu bile verdiğini kim düşünebilirdi? İşte Galatyalılara Mektup'ta imanlı hakkında bir şey söyleyen bütün metinler. Tanrı bunlara inanmamızı, bunların üzerine kurmamızı ve bunları yaşamımızda deneyimlememizi ister. **Kurtuluşun bütün zenginliği** bize armağan edildi. Şimdi yapılacak şey, bunu gündelik yaşamda somut olarak sahiplenmek. Ve (deneyimleyerek) yaşamak.

- İsa kendini günahlarımız için kurban etti (1:4).
- şimdiki kötü dünyadan (ya da şimdiki çağdan) kurtarılmış (1:4)
- Mesih İsa'da özgürlük (2:4; 5:1)
- Mesih'e iman aracılığıyla aklanmış (2:16-17)
- Yasa'ya göre ölmüş (2:19)
- Tanrı için yaşamak (2:19)
- Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş (2:19)
- Mesih imanlıda yaşar (2:20)
- Mesih tarafından sevilmiş (2:20)
- Ruh'u almış (3:2, 5)
- iman aracılığıyla kutsanmış olanlar (3:9)
- Yasa'nın lanetinden fidyeyle kurtarılmış (3:13)
- Kutsal Ruh vaadini almış (3:14)
- Yasa aracılığıyla değil, iman aracılığıyla yaşam (3:21-22)
- iman aracılığıyla Tanrı'nın oğulları (3:26)
- Mesih'i giyindik (3:27).
- Mesih'teyiz (3:28; 5:6).
- Mesih'e aitiz (onun mülküyüz) (3:29; 5:24).
- oğulluk için fidyeyle kurtarılmış (4:5-6)
- Oğul'un Ruhu yüreklerimizdedir (4:6).
- Tanrı sevgili Babamızdır (4:6).

- Tanrı aracılığıyla mirasçılar (4:7)
- Mesih içimizde biçimlenir (4:19).
- Ruh'a göre (Ruh'tan) doğmuş (4:29)
- Tanrı tarafından çağrılmış (5:8, 13)
- Ruh aracılığıyla davranırız (5:16, 25).
- Ruh bize yol gösterir (5:18).
- Ruh aracılığıyla yaşarız (5:25).
- Tanrı'nın Egemenliği'nin mirasçıları (5:21)
- sonsuz yaşam (dirilişte) (6:8)
- iman ailesinin üyeleri (6:10)
- dünyaya göre çarmıha gerilmiş (6:14)
- yeni bir yaratılış (6:15)

Selam, Hitap ve Kutsama Dileği 1:1-4

Size yazan Pavlus. İsa Mesih'in gönderdiği biri. Onun elçisi. Tanrısı ve Babası'yla birlik içinde bana Sevindirici Haber'i, **kendi Müjdesi'ni,** emanet etti.

Beni herhangi bir insan ya da bir grup insan göndermedi. Beni İsa'yı ölümden dirilten ve onu Tanrı'nın Oğlu ve Mesih olarak onaylayan Baba gönderdi. Onun aracılığıyla **lütuf** çağı ilan edildi. Mesih'te bir **yeni yaratılış** kuruldu.

Burada yanımda olan bütün kardeşlerle birlikte sizi selamlıyorum. Onlarla **tek Müjde**'de birleşmiş durumdayım. Galatya'daki bütün kiliseleri selamlıyorum.

Babamız Tanrı'dan ve Rabbimiz İsa Mesih'ten **lütuf** ve **esenlik**: Nerede olursanız olun, ne yaparsanız yapın, size her gün koruma, ilgi, yardım ve esenlik versin!

Tanrı Böyle İstediği İçin Bağışlanma ve Kurtuluş 1:4-5

Siz Galatyalılara en önemli şeyi ilk önce yazıyorum, öyle ki asıl meselenin ne olduğunu hiç unutmayalım; güvencemizin neye dayandığını ve Kurtarıcımızın yüreğindeki niyetin ne olduğunu: O, Rabbimiz **İsa, günahlarımız ve hatalarımız için, kötülüklerimiz ve suçlarımız için kendini feda etti.** Ölüme. Koşulsuz bir sevgiyle. Gönüllü ve günahsız bir kurban olarak. Yalnızca O, Günahsız Olan, günahlarımızın büyük yükünü üzerine alabilir ve çarmıhtaki ölümüyle onu sonsuza dek dünyadan kaldırabilirdi. Ve bunu yaptı! Biz günahlarımızı ve sürçmelerimizi yapılmamış hâle getiremezdik – Yasa'nın işleri, ahlaki ya da dinsel disiplin olarak ne başarmış olursak olalım. **Mesih'e ihtiyacımız vardı – başka hiçbir şeye değil!**

Böylece bizi kötü dünyadan kurtardı ve çekip çıkardı. Bizi bu dünyaya bağlayan ve zincirleyen günahlarımızı kaldırarak. Bizi, insanların düşüncesizce günah içinde yaşadığı yerde bırakmak istemedi. Farkında olmadan onun kölesi olarak. Kurtarıcımız bize **kendi sevgi krallığında yeni bir başlangıç** armağan etti. Bizi kendisi için istedi. Bizi düşmüş ve Tanrı'dan uzak dünyadan özgür kıldı. Gerçek ve yaşayan Tanrı'yı tanımayan bir kültürden ve toplumdan. Tanrı o zaman İsrail'i Mısır'dan nasıl özgür kıldıysa, bugün de bütün dünyayı kurtarmak onun isteğidir – ister Yahudilerden, ister uluslardan gelelim.

Bu, Tanrımız ve Babamız'ın isteğiydi! Vazgeçmeyeceği ve akıl erdirilemez kurtuluş niyeti. Bu yüzden şimdi ve sonsuza dek, akla gelebilecek her biçimde yücelik ve onur onundur! Amin.

Tek Bir Müjde Vardır 1:6-10

Bu kadar kısa bir sürede İsa Mesih'in tam da bu lütfundan yüz çevirmenize çok şaşırıyorum. Böyle bir şey şimdiye dek bana imkânsız görünüyordu. Tıpkı o zaman İsrail'in yaptığı gibi beklenmedik. İsrail, büyük bir kurtuluşa rağmen çok kısa bir sürede Tanrısı'ndan döndü. Musa Sina Dağı'ndayken onun yerine düpedüz bir altın buzağı koydu.

Siz de öyle: Atalarımızın Tanrısı sizi Mesih İsa'da kendi muazzam lütfuna çağırmış olduğu hâlde, şimdi **aslında hiç de müjde olmayan** bir müjdeye kapıldınız. **Mesih'in lütfunun dokunulmaz Müjdesi'ni** çarpıtan birtakım insanların kafanızı karıştırmasına izin veriyorsunuz.

Size söylüyorum: Size kim gelirse gelsin, o zaman Sina Dağı'ndaki gibi bir melek bile olsa, **biz** bile size yeniden gelip başlangıçtakinden farklı bir şey duyursak – **lanetlensin!** Onun, İsa Mesih'in Müjdesi'nin bize lütufla armağan ettiği şeyde hiçbir payı yoktur. Bu insanlar baştan çıkarıcı mesajlarıyla birlikte batıp gidecek. Onlardan hiçbir şey kalmasın.

Söyledim, şimdi bir kez daha söylüyorum: Biri size gelip size duyurduğum ve sizin kabul ettiğiniz şeyle çelişen başka bir müjde duyurursa: Lanetlensin! Ona düşen Tanrı'nın yargısı ve mahkûmiyetinden başka bir şey değildir. Çünkü Tanrı'nın bize armağan ettiği en iyi şeyi yok ediyorlar. İnsanları doğruca yıkıma götürüyorlar. **Lütuftan uzağa, yasacılığa doğru**.

Müjde'yi böyle bir tehdit karşısında, insanları hoşnut etmek için bu kadar sert konuşmasam mı daha iyi? Ben yalnızca Tanrı'yı hoşnut etmeliyim! İnsanları, örneğin sizi ya da bu sahte habercileri hoşnut etmeye çalışsaydım, İsa Mesih'in kulu olmazdım. Asla!

Sevgili kardeşlerim, şunu bilmelisiniz: Duyurduğum bu Müjde insan ürünü bir şey değildir. İnsanların uydurduğu ya da tasarladığı bir şey değildir. Peki neden? Çünkü onu bir insandan öğrenmedim ya da almadım. **Onu İsa Mesih'in, Mesih'in, vahyi aracılığıyla aldım.** Doğrudan, bizzat ondan.

Benim Hikâyem ve Dönüşüm: Mesih'e Zulmeden Kişiden Onun Habercisine 1:11-16

Bir Yahudi ve Ferisi olarak yaşamımı mutlaka duymuşsunuzdur. Tanrı'nın topluluğuna, onun kutsallarına son haddine kadar zulmettim ve onu yok ettim. Ona saldırmak ve onu yok etmek için hiçbir şeyi eksik bırakmadım. Zaten Yahudilikte kariyer yapmıştım. Yaşıtlarımdan çok daha fazla takdir ve destek görüyordum. Adım her yerde saygı görüyordu. Bağnaz biri, atalarımızın geleneklerini son derece titizlikle tutan bir Zelot olarak tanınıyordum. Bedeli ne olursa olsun. Bir bağnazdım, tıpkı o zaman İsrailli zina eden adamı ve Midyanlı kadını herkesin gözü önünde öldüren Elazar oğlu kâhin Pinehas gibi. Çölde Sayım 25'te böyle yazar.

Ama Tanrı bağnazlığımın doruğunda beni durdurdu. Şam yolunda. Orada da Hristiyanların topluluklarını yok etmek istiyordum. Bunu ancak şöyle açıklayabilirim: Tanrı daha ana rahmine düştüğüm andan itibaren beni gözünün önünde tutmuş ve Müjde'nin hizmeti için belirlemişti. Lütuftan. Hiç hak etmeden. Tanrı, Oğlu'nu, Mesih'i bende açığa çıkararak beni durdurdu. İç gözlerimin önünde. Yüreğimde ve düşüncemde birden Oğlu, Mesih göründü. En parlak ışık içinde karşımda duruyordu. Benimle konuştu. Sözleri, düşmanlığımı ve Tanrı'nın topluluğunu ezme hırsımı bir anda sona erdirdi. **Tam tersi olacaktım: Onun Müjdesi'nin habercisi. Hem de uluslar için; goyim için, halklar için, Yahudi olmayanlar ve putperestler için.**

Pavlus'un Müjdesi Yeruşalim'den Değil, Doğrudan Gökten, Mesih'ten 1:17-24

Bu sarsıcı deneyimden sonra ne yaptım? İnsanın doğal olarak yapacağı ya da beklenecek olan şeyi yapmadım. Yani **Yeruşalim**'e gitmeyi. Orada kendimi açıklamak ve sonraki adımlar için yönlendirme almak üzere elçilerin ve ilk kilisenin yanına.

Şam'dan hemen **Arabistan**'a gittim. Tıpkı bir zamanlar Karmel'deki büyük zaferinden sonra korkuyla İzebel'den kaçan İlyas gibi. Çok uzağa, Tanrı'yla karşılaşmak için Horev Dağı'na kadar. Onun huzurunu aradım – yalnızlık ve sessizlik içinde. İç dünyamın toparlanması, yeniden biçimlenmesi ve yenilenmesi gerekiyordu. Çünkü çılgınca bağnazlık beni öyle katılaştırmıştı ki, beni Tanrı'nın kendisinin dönüştürmesi ve iyileştirmesi gerekiyordu. Mesih'in yüceliğinin Müjdesi ve lütfun erişimi orada bana bütün görkemli ayrıntılarıyla açıklandı. Mesih'i, henüz tanımadığım biçimde buldum! Yazılar ve Tora onun hakkında peygamberlik eder ve ona tanıklık eder. Bu Mesih'i Arabistan'da da duyurdum.

Oradan, Mesih'le karşılaşmamdan sonra Tanrı'nın gözlerimi açtığı ve körlüğümü iyileştirdiği **Şam**'a döndüm. Ancak ondan sonra, dönüşümden üç yıl sonra, ilk kez **Yeruşalim**'e gittim. Elçilerin ilki olan **Petrus**'la buluşmak istiyordum. On beş günlük bir süre boyunca onu tanıyabildim. Durmadan konuştuk. O arada Mesih hakkında binlerce sorum olmuştu; Petrus da onu en yakından tanıyordu. On iki elçiden başka hiçbirini görmedim. Ama Mesih'i Petrus'tan daha uzun süredir tanıyan birini daha gördüm: kardeşi Yakup'u. O, On İkiler gibi bir elçi olmasa da, Yeruşalim'deki öğrenci topluluğunun önderlerinden biriydi.

Size yazdığım her şey gerçektir!

Ardından, Yeruşalim'den ayrıldıktan sonra **Suriye ve Kilikya bölgelerine geldim. Eski memleketime.**

Yahudiye'deki seçilmişler, Mesih'teki kutsallar beni yüz yüze tanımıyordu. Yeruşalim'de kalışım çok kısaydı. Yalnızca şunu duymuşlardı: Eskiden bize zulmeden ve eziyet eden adam şimdi Mesih İsa'ya imanı duyuruyor ve yayıyor. Bir zamanlar bu imanı bizimle birlikte kökünden kazımak istiyordu. Bunun için,

bende böyle bir dönüş ve yeni yaratılış mucizesi gerçekleştiren Tanrı'yı yüceltttiler.

İkinci Kez Yeruşalim'de, Petrus, Yakup ve Yuhanna'nın Yanında 2:1-10

Ancak on dört yıl sonra ikinci kez **Yeruşalim**'e çıktım. **Barnabas**'la birlikte. Bize sadık bir yardımcı olan genç **Titus**'u da yanımıza aldık. Yeruşalim'e gitme fikri benden çıkmadı. Gitmem gerektiği bana yukarıdan açıklandı.

Orada onlara, Yahudilere ve uluslara duyurmak üzere Mesih'ten aldığım **Müjde**'yi sundum. Bunu özellikle saygın kişilerin, Yeruşalim'deki kilisenin önderlerinin önünde yaptım, ziyaretim boşa gitmesin diye.

Doğuştan Grek ve sünnetsiz olan Titus, Yeruşalim'de de **sünnet** olmaya zorlanmadı. Ne elçiler tarafından, ne de Yakup tarafından.

Ama bunu deneyenler vardı. Çünkü kardeşlerin arasına **Elçiler Kurulu vesilesiyle sahte kardeşler sızmıştı.** Aklında tek bir şey olan sahte kardeşler: Sünnet olmama özgürlüğümüzü gizlice gözetlemek istiyorlardı. Titus'un sünnetli olup olmadığını öğrenmek ve sonra onu buna zorlamak için bizi kolladılar. Böylece kendi yanlış dindarlık anlayışlarına göre bizi Yasa'nın boyunduruğu ve yükü altına sokmak istiyorlardı.

Sonunda Titus'un sünnetsiz olduğunu öğrendiklerinde, sünnet olmasını istediler. Beklendiği gibi. Ama biz onların bu isteğine kesinlikle karşı çıktık ve onu reddettik. Çünkü **mesele gerçektir, Müjde'nin özüdür.** Biz bunu savunduk. Galatya'daki sizin için de. Müjde sünnet ve Yasa'ya uymayı istemez.

Toplanan önderler, yani Müjdemi sunduğum o sözde saygın kişiler, bana başka hiçbir yükümlülük yüklemediler. Hele sünnete uymamı ve onu öğretmemi hiç istemediler.

Çünkü uluslar için, sünnetsizler için olan Müjde'nin bana emanet edildiğini anladılar. Hem de Petrus'un Müjde'yi Yahudilere, sünnetlilere duyurmak üzere çağrıldığı biçimde. Çünkü Petrus aracılığıyla Yahudiye'de Yahudiler için etkin olan aynı Tanrı, uluslar arasında da benim aracılığımla aynı biçimde etkindi.

Rab'bin kardeşi Yakup ile iki elçi Petrus ve Yuhanna bana verilen lütfu gördüklerinde, bana **paydaşlık sağ elini** uzattılar. El sıkışarak bana ve Barnabas'a, uluslar arasındaki hizmetin bizim çağrımız olduğunu onayladılar. Tıpkı kendilerinin Yahudilere hizmet ettiği gibi. **Yeruşalim'deki önderler hizmetimi ve elçiliğimi tanıdılar**. Yani sünnetsizleri sünnete zorlamamızı

istemediler. Tek istekleri yoksulları unutmamamızdı. Başka bir şey değil. Biz de elbette buna seve seve uyduk.

Antakya'da Pavlus'la Birlikte Petrus – Sofra Paydaşlığını Bozmak Müjde'nin Yüreğini Yok Eder 2:11-14

Bir süre sonra Kefas, yani elçi **Petrus**, Barnabas'la benim bulunduğumuz Antakya'ya geldi. Orada bir **skandal** patlak verdi. Çünkü ona herkesin önünde ve kararlılıkla karşı çıktım. Davranışıyla kendini mahkûm etmişti. Olan şuydu: Birçok kardeşle birlikte ortak bir yemekteydik. Petrus da oradaydı. Yeruşalim'den Rab'bin kardeşi Yakup'un yanından bazıları gelince, uluslardan gelen Hristiyanlarla sürdürdüğümüz sofra paydaşlığından birden kendini çekti. Çünkü gelen bu sünnet yanlısı kardeşlerden korkuyordu; onlar Yasa'ya ve geleneğe dayanan nedenlerle sünnetsizlerle sofra paydaşlığını reddediyordu. Birden sofradaki diğer Yahudiler de onu izledi ve onun yanına geçti. En yakın sırdaşım ve mücadele arkadaşım, bir Levili olan Barnabas bile, beni hayal kırıklığına uğratarak bu ikiyüzlülüğe sürüklendi. Uluslardan gelen Hristiyanlarla hiç sofra paydaşlıkları yokmuş gibi davrandılar. Sünnetli Yahudiler, insan korkusuyla uluslardan gelen sünnetsiz kardeşlerinden ayrıldılar ve **böylece Müjde'nin gerçeğini inkâr ettiler**. Yani **Tanrı'nın ulusları kendi halkı olarak kabul ettiği** gerçeğini; sünnet olmadan, Musa'nın Yasası olmadan ve Yahudi gelenekleri olmadan. Müjde'nin gerçeğine uygun davranmadıklarını görünce Petrus'la yüz yüze hesaplaştım ve bu skandalı herkesin önünde dile getirdim. Uluslardan gelen öğrencilerin Musa'nın Yasası'na uymak zorunda olup olmadığı sorusunu daha yeni Yeruşalim'de kesin olarak çözmüştük. Hayır, uluslar Yasa'ya uymak zorunda değildi. Orada bulunan herkesin önünde ona dedim ki: Sen bir Yahudisin ve burada onlarla sofra paydaşlığı yaparak uluslar gibi yaşıyorsun. Şimdi onlardan ayrılıp Yahudi iman kardeşlerinin yanında durduğun için, ulusları Yahudi geleneklerine göre yaşamaya zorluyorsun. **Davranışını, Tanrı'nın halkına ait olmak için Yahudi gibi yaşamak gerektiği şeklinde anlamak zorunda kalıyorlar.** Uluslardan gelen Hristiyanlara sözsüz mesajın bu. Davranışın bir işaret veriyor! Yanlış bir işaret.

Aklanma Herkes İçin Yalnızca Mesih'e İmandan Gelir 2:15-18

Biz, Petrus, Pavlus, İsrail, doğuştan Yahudiyiz ve dolayısıyla Tanrı'nın seçilmiş halkıyız. Biz uluslar gibi Yasa'sız, Tanrı'nın seçimi olmadan yaşayan günahkârlar değiliz. Ama sonuçta bunun bize hiçbir yararı yok. Müjde başka bir şey söylüyor. İnsanın Yasa'nın işleri ya da Yahudi yaşam tarzı temelinde Tanrı tarafından aklanmadığını biliyoruz. Bu yalnızca ve yalnızca İsa Mesih'e iman yoluyla olur. Biz de, tıpkı uluslar gibi Mesih'e iman ettik, öyle ki tam da bu iman aracılığıyla – sünnet gibi Yasa'nın işleriyle değil – aklanalım. Ancak böyle Tanrı'nın halkına aitiz. **Müjde açık ve uzlaşmasızdır: Musa'nın Yasası'na uymakla, yani Yasa'nın işleriyle, bütün yeryüzünde hiçbir insan asla aklanamayacaktır. Ya da Tanrı'yla barıştırılamayacaktır.** Yahudi ya da Ferisi dindarlığı temelinde de. Tanrı'yla ilişkimiz, onunla bağımız yalnızca iman aracılığıyla düzeltilir ve kurulur.

Biz Yahudiler Mesih'te aklanmak için her şeyi ortaya koyuyorsak, daha iyi olmadığımız açık değil mi? Sünnetliler olarak ve Yasa'ya sahip olanlar olarak da. O hâlde Yasa olmadan aklanıyorsak, Yasa umurumuzda olmaz mı? Ya da iyi ve kötü artık önemli olmaz mı? Kesinlikle hayır! Asla ve kata.

Yasa'yı ve taleplerini terk ettim, evet, bütün Yasa sistemini yıktım. Bunun nasıl olduğunu birazdan açıklayacağım. Ama şimdi onu yeniden kursaydım (Antakya'da, Yeruşalim'den kardeşler gelip Yahudi Hristiyanlar diğer Hristiyanlardan ayrıldığında olduğu gibi), bir suç işlemiş olurdum. Mesih'in Yasası'nı ve onun Müjdesi'ni hiçe saymış olurdum.

Müjde: Tanrı'nın Lütfu, Mesih'in Sevgisi, Çarmıhı ve İman 2:19-21

Ben, Yahudi Pavlus, Yasa'nın adil talebiyle "öldüm". Yasa beni âdeta ölüme sürükledi. Ölümümü istedi, çünkü Yasa'yı çiğneyen biriyim. Ona uyamıyorum. Hele tam anlamıyla hiç. Bu yüzden "öldüm". Deyim yerindeyse Yasa'ya, onun taleplerine ve adil, mahkûm eden lanetine göre öldüm. Ama bir mucize, bir değişim gerçekleşti: Şimdi Tanrı için yaşıyorum! Tanrı için yaşamakta ve ona itaat etmekte özgürüm. Bu nasıl olabilir? Hâlâ hayattayken ve bu mektubu yazarken bu nasıl açıklanabilir? Nedeni şudur: **Mesih'le birlikte "çarmıha gerildim"**. Yani ölümünde Mesih'le ruhsal olarak özdeşleştim: Onun çarmıhtaki ölümü benim ölümümdür. Mesih'in çarmıhında, Yasa'yı çiğneyen ve günahkâr biri olarak eski, kurtulmamış yaşamım sona erdi. Benim için **onun ölümünde**. Bunu Tanrı mümkün kıldı. İsa'nın ölümünü ve dirilişini âdeta bana öyle mal etti ki, sanki gerçekten benim kendi çarmıha gerilişim **ve** dirilişimmiş gibi.

Şimdi Tanrı için yaşıyorum – ama eski Saul olarak değil – bende yaşayan, dirilmiş olan Mesih'tir! **O benim yeni varoluşumdur.** Yeni varlığımı O belirler. Beraat etmiş ve aklanmış biri olarak yaşamımın gücü O'dur.

Zayıf, yıpranmış ve ölümlü bedenimdeki varoluşumu iman içinde yaşıyorum. Tanrı'nın Oğlu'na sarsılmaz bir güvenle. Yalnızca O güvenimi hak ediyor. **Yaşamımı yalnızca ona dayandırıyorum, çünkü O beni sevdi. Yalnızca O beni böyle koşulsuz sevdi ve kendini benim için, benim yararıma ve benim yerime ölüme dek feda etti.** Bir düşünün: sizi ve beni, hepimizi, kendi yaşamı pahasına koşulsuz sevdi. Evet, bizim yüzümüzden – ve bizim için öldü.

Daha Eski Antlaşma'da ve Yasa'da da tanıdığımız Tanrı lütfunu geçersiz kılmayacağım. Ama Tanrı önünde geçerli olan, bizi kurtaran ve yeni yaşam armağan eden doğruluk Yasa'nın işleriyle mümkün olsaydı, o zaman Mesih boşuna ölmüş olurdu. Onun çarmıhtaki korkunç ölümü boşuna olurdu. O zaman Müjde olmazdı. **Demek ki Mesih'teki Tanrı lütfu, Tanrı'nın isteğine uygun yaşamak için tek şansımızdır. Burada Yasa güçsüzlüğünü açığa vurur: Kurtaramaz! Kurtulmamıza yardım bile edemez.**

Tanrı Yahudi Olmayan Galatyalılara (Galyalılara) Kendini Yasa'da Değil, Çarmıha Gerilmiş Mesih'te Armağan Eder 3:1-5

Ey saf Galatyalılar, sanki büyülenmiş gibisiniz. Sanki artık kendiniz değilmişsiniz! Size İsa'yı, Kurtarıcı'yı getirmiştim. **Onu size çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde resmettim – bizim için ölen onu. Kurbanıyla her şeyi düzeltti ve günahımızı örttü.** Size bundan daha iyisini getiremezdim. Tanrı size bu kadar lütufkâr davrandı. Siz de onu minnetle iman içinde kabul ettiniz.

Bu yüzden sizden bir şeyi öğrenmek istiyorum: Tanrı'nın Ruhu'nu almanızın nedeni neydi? Hatırlayın! İyi işleriniz ve Yasa'ya bağlılığınız yüzünden miydi? Yoksa size duyurduğuma iman ettiğiniz için mi? Bu kadar saf olmayın. **İsa'nın ardından iman içinde yürümeye Kutsal Ruh aracılığıyla başladınız. Şimdi de kendi gücünüzle ve Yasa'ya bağlılıkla devam edip hedefe mi varmak istiyorsunuz?** Gerçekten bedensel olana, dindarlığın dışsal biçimlerine geri mi düşmek istiyorsunuz? İmanın büyük armağanını ve Mesih'i tanımayı boşuna mı yaşadınız? Her şeyin, Müjde uğruna çektiğiniz acıların da boşa gittiğini hiç düşünmek istemiyorum. Şimdi Yasa ve sünnetle devam ederseniz öyle olur.

Size her şeyi armağan eden Tanrı'dır! Size Ruhu'nu veren ve aranızda mucizeler yapan O'dur. Yaşamınızda, ailelerinizde ve kiliselerinizde bereketli değişimler armağan eden O'dur. Sizce bu neden böyle? Etkileyici dindarlığınız yüzünden mi? Yasa'ya uyduğunuz için mi? Sünnet olduğunuz için mi? Siz Yahudi bile değildiniz! Müjde'ye iman ettiğinizde Yasa'yla hiçbir ilginiz yoktu! **Yalnızca Müjde'ye, çarmıha gerilmiş ve dirilmiş Mesih'e imanınız her şeyi değiştirdi. Bunun aracılığıyla size bağışlanma, esenlik ve yaşam getirildi. İçinizdeki Kutsal Ruh aracılığıyla.** Bu şimdi değişmedi ya. Yasacılığınız size Tanrı'nın bereketini sağlayamaz ve bu bilgiyi boşa çıkarır! Her şey imanınız sayesinde Tanrı'nın lütuf armağanı olarak kalır.

İbrahim İmanla Aklandı – Biz de Yalnızca İmanla Onun Oğulları ve Kızlarıyız 3:6-9

Sizin gibi İbrahim de Tanrı'ya iman etmişti. Çok uzun zaman önce. O da uluslardan geliyordu – sizin gibi. İsrail'in ve Yahudilerin ilk atasıdır. Tanrı onu imanı sayesinde akladı. Yasa olmadan! Çünkü Yasa o zaman henüz yoktu. Sünnet olmadan. Çünkü o daha sonra geldi. Önemli olan imandı. Tanrı'nın İbrahim hakkındaki yargısı şöyledir: İbrahim doğrudur, benimle doğru bir ilişki içindedir, çünkü bana koşulsuz güveniyor. Siz nasıl yürekte değiştirildiyseniz, İbrahim de bunu öyle yaşadı. Peki o zaman tam olarak mesele neydi? İbrahim ileri yaşında hiç soyu olmadığı için hayal kırıklığı içindeydi. Yazı, Yaratılış 15'te şunu anlatır:

"Bu olaylardan sonra Rab'bin sözü bir görüm içinde Avram'a geldi: Korkma, Avram, ben kendim senin kalkanınım; ödülün çok büyük olacak. 2 Avram şöyle cevap verdi: Rab ve Tanrım, bana ne verebilirsin? Ben çocuksuz göçüp gidiyorum ve evimin mirasçısı Şamlı Eliezer. 3 Ve Avram dedi ki: Bak, bana hiç soy vermedin; böylece evimdeki köle benim mirasçım olacak. 4 Ama bak, Rab'bin sözü ona geldi: Senin mirasçın o olmayacak, **senden doğacak öz oğlun mirasçın olacak**.5 Onu dışarı çıkardı ve dedi ki: Göğe bir bak ve sayabiliyorsan yıldızları say! Ve ona dedi ki: **Senin soyun da bu kadar çok olacak.**6 **Ve o Rab'be iman etti ve Rab bunu ona doğruluk olarak saydı.**"

O, Tanrı'ya koşulsuz güvendi. Tanrı'nın tarih içindeki işleyişine yer açtı ve bütün akla ve insanca beklentiye karşı, temelden bir güvenle kendini Tanrı'nın kollarına bıraktı. Böyle iman etmek ölçüt ve örnektir. Bundan şunu anlayabilirsiniz: **Onun gibi iman eden herkes İbrahim'in oğulları ve kızlarıdır.**

Tanrı, Yazı'da İbrahim'e, ulusların bir gün imanla aklanacağını önceden bildirdi. Çünkü ona şöyle dedi: **Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak.**

Bu yüzden İbrahim gibi iman eden herkes kutsanacak. O zaman İbrahim'in sayısız soyuna aitsiniz.

Yasa Lanet Getirir, İman Beraat – Mesih Laneti Çarmıhta Taşır 3:10-14

Buna karşıt olan şudur: Yasa'ya yönelen herkes, Yasa'dan doğru sayılmak isteyen herkes **Yasa'nın laneti** altına girer. Çünkü Tanrı'nın sözleri açıktır: Yasa'da yazılı **her şeye** bağlı kalmayan ve onun istediğini yapmayan herkes lanetlidir. Yasa'nın her bir buyruğu tutulmak zorundadır. İnsan bir buyruğu öylece ayıklayıp çıkaramaz.

Yasa temelinde, yani Yasa'nın işleri temelinde kimse aklanmaz. Ne o zaman ne de bugün! Kutsal Yazı der ki – Eski Antlaşma ve onun Yasası çoktandır var olduğu hâlde –: **Doğru kişi bana iman ederek yaşayacak**. Mesih'e sarsılmaz güven ve Mesih'e sadakat, Mesih'in benim yaşamım olması demektir. İmanla doğru olan yaşayacak! **İman içinde yaşamak!**

Yasa'nın ilkesi iman değildir, öyle de kalır; ilkesi yapmaktır, dinsel başarıdır. Denir ki: Bunları yapan yaşayacak. **Yasa'ya dayanan insan sonuç vermek zorundadır, ona hiçbir şey armağan edilmez.** Yasa lütuf tanımaz. Yasa'ya bağlanan, onu bütünüyle yerine getirmekle yükümlüdür! Uzlaşma yok, karışım yok, ara yol yok. Yasa ile Mesih'e iman birbirine uymaz.

İmanla yaşayan insan için geçerli olan şudur: Bizi ise Mesih, çarmıhtaki ölümüyle çiğnenmiş Yasa'nın ölüm lanetinden kurtardı. Biz onu çiğnedik ve yüzde yüz yerine getirmekten çok uzağız. Ancak bir savunucu, bir aracı ya da avukat aracılığıyla özgür kalabiliriz ve yaşayabiliriz. Bizim için araya giren, hak ettiğimizi üzerine alan bir Doğru aracılığıyla. Ve İsa akıl almaz olanı yaptı: **Bizim için lanet oldu!** Çünkü Yazı Yasa'nın Tekrarı 21:23'te der ki: Ağaca asılan herkes lanetlidir. Çarmıh ağacında ölmekte olan Mesih, suçsuz ve doğru olan, bizim yerimize ölüm laneti oldu. Kötü insanlar tarafından çarmıhta ölüme dek gerildi. Demek ki onun yaşamının bedeliyle fidye ödenerek kurtarıldık! Bu herkes için geçerlidir – Tanrı önünde Yasa'yla doğru sayılmaya çalışan Yahudiler ve uluslar için. Sünnet olmuş olan siz Galatyalılar da Mesih aracılığıyla lanetten kurtuldunuz.

Hak edilmiş lanetten bu eşsiz fidye kurtuluşu, İbrahim'e verilen vaadin yolunu açar: Çarmıha gerilmiş, diriltilmiş ve yüceltilmiş Mesih İsa aracılığıyla, İbrahim'e vaat edilmiş olan bereket şimdi bütün uluslar için elle tutulur bir

gerçeklik olur. Mesih'te bütün halklara ulaşır. Öyle ki hepimiz, Yahudiler ve uluslar, **vaadi** alalım: **Kutsal Ruh**'u. Peygamberler Yeşaya, Hezekiel, Yoel ve Zekeriya bunu böyle önceden bildirmişti. Yeni yaşamın Ruhu'nu. Gücün Ruhu'nu. Ve Tanrı'nın Yeni Dünyası'nda esen özgürlüğün Ruhu'nu – yeni yaratılışın nefesini.

Tanrı'nın Sözü Geçerli Kalır ve Vaatleri Geçersiz Kılmayan Musa'nın Yasası'ndan Üstündür 3:15-18

Kardeşlerim, açıkça anlaşılacak biçimde konuşuyorum: Biri yürürlüğe girmiş bir vasiyet ya da antlaşma yapmışsa, onu geçersiz ilan edebilecek hiçbir şey yoktur. Bir ek madde bile onun hukuki geçerliliğini değiştiremez.

İbrahim vaadi Tanrı'dan aldı. Bu, onun soyu için geçerli ve itiraz edilemez bir vasiyet gibiydi. Burada şuna dikkat çekmek benim için önemli: Vaat, tam olarak söylersek, birçok soya verilmedi, yani yalnızca İbrahim'in doğrudan soyuna ve yakın kan akrabalarına değil – siz Galatyalılar onlara ait değilsiniz. Hayır, yalnızca bir soya, tek bir tohuma. Bir kişiye. Bunun kim olduğunu biliyor musunuz? **Bu Mesih'tir**. Çünkü İshak'ta vaatlerin hepsi yerine gelmekten çok uzaktı.

Bununla size şunu söylemek istiyorum: Tanrı'nın İbrahim'e yaptığı bir vasiyet, 430 yıl sonra gelen Musa'nın Yasası ile ortadan kalkmaz. Hayır, vaat, yani Tanrı'nın bütün halklar için bereket sözü ve güvencesi geçerli kalır. Tanrı'nın İbrahim'e vaat ettiği bu miras Yasa'dan gelseydi, artık bir vaat olmazdı. Bir kez daha: Tanrı onu İbrahim'e vaat aracılığıyla armağan etti. Bu yalnızca Tanrı'nın ona verdiği sözdür.

Yasa'nın Anlamı, Amacı ve Sonu 3:19-24

Şimdi insan haklı olarak Yasa'nın o zaman ne anlamı kaldığını soruyor. Neden verildi? Tora'nın yararı nedir? Tora, Tanrı'nın halkı için tarif edilemez bir bereket. Çünkü **Tanrı'nın nasıl biri olduğunu** gösterir. Özellikle de, halkını Tanrı'yı tanımayan başka halkların hatalarından korumak için ne iyilik yapmak istediğini. Tora **halkı için bir kalkandı**. Çünkü halkının davranışının kurallara – ve yaptırımlara – ihtiyacı vardı. Tora buyruk ihlallerini tanınır kılar. Uyarır. Ve çiğnemeleri cezalandırır. Ayrıca, insan görmek isterse, hepimizin Tanrı'nın isteğini çiğneyen kişiler olduğumuzu da açıkça gösterir. Tanrı'nın buyruklarını asla tam ve eksiksiz tutamayız.

Ama Yasa yalnızca sınırlı bir süre için verildi – Tanrı'nın vaadinin kendisine yönelik olduğu **soy** dünyaya gelene dek.

Yasa, yani Tora, İsrail halkına meleklerin aracılığıyla verildi. Musa'nın aracılığıyla iletildi. Vaat ise bambaşkaydı. İbrahim onu doğrudan Tanrı'dan aldı. Benim de elçiliğimi ve Müjdemi doğrudan Tanrı'dan aldığım gibi. Aracı olmadan. Tek gerçek Tanrı bizzat kendisi, şimdi Mesih'te yerine gelmiş olanı İbrahim'e güvence altına aldı.

Şimdi buradan Yasa'nın bir şekilde vaatle rekabet ettiği sonucu çıkarılabilir mi? Hayır, kesinlikle hayır. Eğer öyle olsaydı, ancak şu koşulla olurdu: Gerçekten yaşam verebilen bir yasa olsaydı, doğruluk Yasa'ya uymaktan gelirdi. O zaman – yalnızca o zaman – Yasa yaşama giden bir yol ve Tanrı'nın koşulsuz vaadine bir seçenek olurdu.

Ama Yazı'da ne görülür? Herkesin, Yahudilerin ve ulusların, Yasa'nın istediğini yapmadığını. Günahın gücüne teslim olmuş, Yasa'yı çiğneyen kişiler olarak açığa çıkarılırlar. Günahlılık Yasa aracılığıyla şaşmaz biçimde gün ışığına çıkarıldı. Böylece herkes için, vaade mutlaka ihtiyaç duydukları açıkça ortaya çıkar. Ve onu gerçekten alabileceklerini: Yani İsa Mesih'e imanı. **Çok eski vaat yalnızca iman edenlere armağan edilir!**

Mesih'e bu iman mümkün olmadan önce, deyim yerindeyse Yasa'nın okulundaydık. Yasa'nın gözetimi ve koruması altında. Bir gün iman edebilmek amacıyla. Bu iman açığa çıktığında. İman yolu o zaman sonunda Yasa altındaki tutsaklığımıza ve gözetim altında tutulmamıza son verecekti. Yasa âdeta

eğitmenimiz oldu: Bir yandan bizi korudu. Öte yandan Mesih'e ne kadar ihtiyacımız olduğunu da gösteriyor – bizi iman aracılığıyla aklayan ve Tanrı'yla barışmış bir ilişki armağan eden Kurtarıcı'ya.

Kurtarıcı Bizi İmanla Tanrı'nın Oğulları Yapar ve Herkesi Ayrım Gözetmeden Mesih'te Birleştirir 3:25-29

Ve Tanrı'ya şükür, öyle de oldu. Mesih'e iman geldiğinde ve O yaşamımıza girdiğinde, eğitmeni geride bıraktık. Yasa altındaki zaman sona erdi. Amaç zaten yerine geldi. Hepiniz artık eğitmenin altında reşit olmayanlar ve öğrenciler değilsiniz. Hayır! **Şimdi iman aracılığıyla Tanrı'nın yetişkin ve reşit oğulları ve kızlarısınız!** Eve geldiniz! Baba'nın yüreğine. Onun kollarına. Artık sizi eğitmen, yani Yasa değil, O koruyor.

İman ettiğiniz ilk günleri bir hatırlayın. O zaman ne oldu? Rab İsa Mesih'e vaftiz edildiniz! Birçokları suya batırılıp yeniden çıktığınızı gördü. Ve o zaman **Mesih'i giyindiniz. Bir giysi gibi.** Artık yaşamınızı O oluşturuyor. Artık ona aitsiniz. Artık Hristiyanlar olarak tanınıyorsunuz. Mesih yaşamınızda görülüyor. Her birinizde, ama birlikte de. Mesih'in sizde neyle tanındığına birazdan geleceğim.

Geçici dünyasal düzenleri ve ayrımları, dinsel, sosyal ve toplumsal sınırları ve ayrımcılıkları topyekûn geride bıraktınız. Çünkü vaftizde Mesih'i çağırıp onu Rab'biniz yapan hepiniz onda bir oldunuz. İnsanlar arasında artık hiçbir ayrımın olmadığı bir birlik. Saygınlık, cinsiyet, rütbe, sınıf, ırk, kast ya da zümrenin Mesih'te artık hiçbir önemi yok. Mesih'te ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne de erkek ve kadın vardır. **Tanrı için ve Mesih'te hepimiz biriz.**

Demek ki İbrahim'in tek soyu olan Mesih'le böyle bağlıysanız, gerçekten de İbrahim'in soyu oldunuz. Ve vaat edilmiş mirası, yani İbrahim'in bereketini devralıyorsunuz: imandan gelen doğruluk, Tanrı'nın babalığı ve yeni yaratılışın mirasçıları olmak. Bir kez daha: Sizi İbrahim'in oğulları yapan sünnet değildir – yalnızca İsa Mesih'teki kurtuluştur.

Yasa'dan Tanrı'nın Oğulları ve Kızları Olmaya: Bütün Dinlerin Sonu 4:1-7

Mirasçı reşit olmadığı, ergin ya da yetişkin olmadığı sürece, o zamanın kültüründe ve toplum düzeninde bir köleden ya da serften farkı yoktur. Hem de – âdeta bekleme konumunda – bütün mülklerin mirasçısı ve gelecekteki efendisi olduğu hâlde. Ama reşit ya da ergin olana dek vasisinin ve kâhyasının denetimindedir. Babanın belirlediği zaman gelene dek.

Aynı şekilde biz Yahudiler de dünyanın temel ilkelerine, yani Yasa'ya, serfler ve köleler gibi tabiydik. Evet, onun içinde tutsaktık. Bu geçici, düşmüş dünyaya ait olan ve bizi doğrudan Baba'ya bağlayan oğulluğun onurunun ve saygınlığının altında kalan bir şeyin içinde tutuluyorduk.

Ama sonra göksel Babanın belirlediği zaman geldi. Deyim yerindeyse "yukarıdan" belirlenmiş: **Zaman dolunca, Tanrı bize Oğlu'nu gönderdi**. Vaat edilmiş olan yerine gelince ve Yasa döneminin sonu yaklaşınca. Gökten gönderilmiş olarak bütün yüceliğinden vazgeçti. Sıradan bir kadından doğdu. Tamamen insan. Gerçek bir Yahudi. Bütünüyle yerine getirdiği Musa'nın Yasası altında doğdu. Öyle ki Yasa'nın ve onun vasiliğinin altında olanları ve ölüm laneti tehdidi altında yaşayanları fidyeyle kurtarsın. Böylece onları tam oğulluk ve mirasçılık konumuna çıkardı. Yeni bir Mısır'dan çıkış gibi: Eski olan geçti. Yeni olan geldi. Artık sonunda Tanrı'nın oğulları ve kızlarıyız. Evlat edinilmiş. Musa'nın Yasası'nın koruması altındaki reşit olmayan çocuklardan, Baba'nın yetişkin ve özgür oğulları ve kızları olduk. Onun müdahalesi bunu mümkün kıldı. Oğul insan oldu, öyle ki biz insanlar Baba'nın oğulları ve kızları olalım.

Şimdi hepiniz Ebedî Olan'ın oğulları ve kızları olduğunuz için, O Oğlu'nun Ruhu'nu yüreklerinize gönderdi. Bize Oğlu'nun yerini, evet, İsa'nın yanında bir yer verdi. Bu Ruh bizim ruhumuzla birlikte seslenir, dua eder ve yalvarır. Yüreğimizden, en derin içimizden. Bütün varlığımızdan, yalnızca gerçek Tanrı çocuklarının söyleyebileceği o akıl almaz sözler akar: **Abba, sevgili Baba!** Bu Ruh, içimizdeki Mesih, yüreklerimizi Tanrı'ya derin bir güvene doğru değiştirir. Babamızı tam da her şeyi ondan beklediğimizde hoşnut ederiz. Tıpkı bu sözleri büyük sıkıntı içinde dua eden İsa gibi.

Bu yüzden dikkat edin ve lütuf ve iman aracılığıyla kim olduğunuzu kavrayın: Artık Musa'nın Yasası'nın reşit olmayan serfleri değilsiniz. Tanrı'nın oğulları ve kızlarısınız! Ve böylece İbrahim'le birlikte mirasçılarsınız. Mesih, Rabbimiz İsa aracılığıyla. Artık Baba'nın sizi hep olmasını istediği yere vardınız.

Yeniden Köle mi Olmak İstiyorsunuz? Özgürlüğü Tehlikeye Atıyor ve Her Şeyi Riske Sokuyorsunuz! 4:8-11

Bu Baba Tanrı'yı tanımadığınız zamanı bir hatırlayın. Putlara boyun eğmiştiniz. Onların tanrı olduğunu sanıyordunuz. Ama onlar bir hiçti. İnsan eliyle yapılmışlardı. Şimdi tek, gerçek ve yaşayan Tanrı'yı tanıdınız. Evet, aslında sizi önce tanıyan O'dur. Ve sizi kendine çağırıp çocukları ve mirasçıları olarak kabul eden. Soru bu yüzden daha da büyük: Nasıl olur da tam da şimdi, o zavallı ve zayıf ilkeleri ve dinsel düşünceleriyle eski yaşama geri dönmek istersiniz? Orada Tanrı'nın ruhsal olarak yetişkin oğulları, kızları ve mirasçıları olamazsınız. Bu düşüncelere ve İsa'da sona ermiş dinsel geleneklere gerçekten yeniden mi uymak istiyorsunuz? Şimdi belirli bayram günlerine, aylara, bayram dönemlerine ve yıllara uyuyorsunuz. Oysa Yahudi bile değilsiniz. Kaygıyla yaşamınızı Yahudi bayram takvimine göre düzenliyorsunuz. Ama böyle yaşayan reşit olmamış biri gibi yaşar. Yetişkin olmayan küçük çocuklar gibi. Bütün bunları size ben getirmedim. **Bu, sizi Tanrı'nın yetişkin oğulları ve kızları yapan Müjde'nin mesajı değildir.** Sizi vaadin mirasçıları kılan. Bütün emeğimin sizde boşa gitmiş olmasından çok korkuyorum.

Bu Karşılaşmadan Sonra Bu Nasıl Olabildi? 4:12-20

Sevgili kardeşlerim, birbirimizi iyi anlıyoruz, değil mi? Rica ediyorum, İsa uğruna birbirimize aitiz. Size nasıl geldiğimi hatırlıyor musunuz? Bedensel durumum kötüydü. Neredeyse tükenmiştim. Toros Dağları'nı aşan uzun bir yürüyüşten sonra bitkin düşmüştüm. Bu acınası durumda size Müjde'yi, Sevindirici Haber'i duyurdum. Ya siz? Bu yüzden beni ne küçümsediniz ne de benden tiksindiğiniz için yere tükürdünüz. Beklenebilecek olan buydu. Ama beni Tanrı'nın bir meleğiymişim gibi kabul ettiniz. Dahası, sanki bizzat İsa Mesih'miş gibi.

Buna öyle sevindiniz ki. **O zaman şaşırmış ve sevinçten kendinizi kaybetmiştiniz. Ama o sevinç nereye gitti?** Öyle etkilenmiştiniz ki, benim için gözlerinizi oyup bana verirdiniz.

Şimdi sizi eleştirdiğim ve size gerçeği yazdığım için birden düşmanınız olduğuma gerçekten inanıyor musunuz? Tanrı'nın oğulları ve kızları olasınız diye size sünneti vaaz eden bu insanların niyeti iyi değil. Sizi kendilerine bağımlı kılmak istiyorlar. Mesih'e değil. Onların ganimeti olmanızı istiyorlar. Beni, Pavlus'u, düşman olarak görmenizi istiyorlar. Ama onlar için gayretle uğraşmanızı istiyorlar. Evet, iyi olan için uğraşmak örnek bir şeydir. Gayretiniz ben yokken de görülüyor. Yoksa o zaman öbür tarafa mı geçiyorsunuz? Her zaman Müjde'nin özgürlüğü içinde Tanrı'nın reşit oğulları ve kızları gibi yaşayın! Bu insanlara karşı da!

Çocuklarım, sizi acılı doğum sancılarıyla ikinci kez dünyaya getirmek zorundaymışım gibi hissediyorum. **Mesih sizde doğsun diye**. Size ilk geldiğimde de böyleydi. Yüreğinizde ve yaşamınızda biçimlenmesi gereken yalnızca Mesih'tir – sünnet ya da Yasa ya da dinsel biçimler değil. Ne de güzel bir başlangıç yapmıştınız. Şimdi yeniden yanınızda olmak için neler vermezdim! Ve sizi yüz yüze, doğru sözlerle yeniden Mesih'e ve onun özgürlüğüne kazanmak için. Bir mektup bazen sert ve kişisellikten uzak gelir. Dindarlığın köleliğine geri düşmeniz karşısında epey çaresizim.

İbrahim'in İki Kadını ve Oğulları; İki Antlaşma, İki Dağ ve İki Kez Yeruşalim 4:21-31

Ey Yahudiler gibi – Yahudi olmadığınız hâlde – Yasa altında yaşamak isteyen Galatyalılar, Yasa'yı duymuyor musunuz? Musa ilk kitapta İbrahim'le ilgili, neye kapıldığınızı çok iyi gösteren bir olayı anlatır. İbrahim'in iki oğlu vardı. Birini cariyesinden olmuştu. Öbürünü de cariye olmayan, özgür bir kadın olan karısından. Cariyeden olan oğul, imansız, insan gücüyle ve çabasıyla dünyaya getirilmişti. Öbürü ise – her türlü insansal beklentiye ya da olanağa karşın – Tanrı'nın vaadi ve sözü aracılığıyla dünyaya geldi. Bu iki kadının bizim için simgesel, tipolojik bir anlamı vardır. Onları bir karşılaştırın. İki kadından her biri resmen yapılmış bir antlaşmayı temsil eder. Biri, insanın Yasa'nın köleliği içine doğduğu **Sina Dağı**'ndandır. Bunu cariye **Hacer** temsil eder. Arabistan'daki Yasa'nın verildiği dağı. Bu, şimdiki **Yeruşalim**'e karşılık gelir ve İsrail halkını temsil eder. Mesih'in çarmıha gerildiği bu Yeruşalim, çocuklarıyla birlikte Musa'nın Yasası'nın köleliği içindedir.

Ama bir Yeruşalim daha var – yukarıdaki, **göksel Yeruşalim**. Bu göksel kent, yukarıdan gelen her şeyin özüdür: yani Mesih'in, Ruh'un, onun krallığının ve Tanrı'nın Yeni Dünya'daki görünür varlığının. Bu Yeruşalim, İbrahim'in karısı gibi özgürdür. Bu bizim annemizdir. Büyük peygamber Yeşaya da 54. bölümde bunu böyle söylemişti: "Sevin, ey hiç çocuk doğurmamış kısır kadın; sevinç çığlıkları at ve coş, ey hiç anne olmamış kadın! Çünkü yalnız bırakılmış kadının çocukları, kocası olan kadının çocuklarından daha çok olacak."

Ey Galatya'daki Hristiyanlar, hepiniz İshak gibi vaadin çocuklarısınız! Mirasçı olmak için özgürlüğe doğdunuz.

O zaman doğal yolla doğmuş olan İsmail, Ruh'a göre doğmuş olana zulmetti. Ben de bunu sürekli yaşıyorum. Zulümleri kışkırtan Yahudilerdir. Çünkü uluslar için de gelmiş olan çarmıha gerilmiş Mesih'i reddediyorlar.

Ama Yazı bu durum hakkında ne diyor? Hiçbir uzlaşma yoktu. Bugün de böyle olmalı: Cariyeyi ve oğlunu ordugâhtan dışarı at! Onları kov. Çünkü cariyenin oğlu, özgür kadının, Sara'nın oğluyla birlikte mirasçı olmayacak.

İsmail, Tanrı'yla boyun eğmeye ve kendi başarısına dayanan bir ilişkiyi temsil eder. İshak ise oğulluğun yaşayan ilişkisini temsil eder; bizi seven Baba'nın

oğulları ve kızları yapmış olan Müjde'nin özünü.

Sevgili kardeşlerim, özetliyorum: Biz cariyenin çocukları değil, özgür kadının çocuklarıyız. Bunun sizin için ne anlama geldiğini ve farkın ne kadar belirleyici olduğunu iyice kavrayın.

Ya – Ya: Ya Bütün Yasa ya da Mesih, Lütuf ve Özgürlük 5:1-12

Mesih bizim için geldi. Özgürlük getirdi. Bizi özgür kılmak için geldi. Ve bunu yaptı. Bu **Mesih özgürlüğünde** kalın. Yeniden köleliğe çekilmenize izin vermeyin. Karşı koyun ve sağlam durun. Ben, Pavlus, size söylüyorum: Sünnet olursanız, Mesih'in size hiçbir yararı olmaz. Mesih'in ve onun kurtarışının, yerine getirmek istediğiniz Yasa'yla hiçbir ilgisi yoktur. Yasa'yı yapmak isterseniz, bu size yardım etmez, evet, size yardım edemez. Bu arada, oğullar ve mirasçılar olmak için sünnet olursanız, o zaman Yasa'nın **tümünü** yerine getirmek zorundasınız. O zaman sünnet yetmekten çok uzaktır. Sünnete, bütün Yasa altında bir yaşam da dahildir. Aldanmayın. Ucuz bir yasacılık yoktur. Yasa sünnetten fazlasını ister!

Bunun nereye kadar gittiğini biliyor musunuz? Yasa aracılığıyla doğru sayılmak isterseniz, Mesih'le bağınız kesilmiş ve kopmuştur. O zaman **Tanrı'nın lütfundan düşmüşsünüzdür**. Bir cankurtaran sandalından düşer gibi. Sizi kurtaran ve aklayan, içinde yaşadığımız lütuf o zaman artık sizin için geçerli değildir. Ama neden onun özgürce verilen lütfu size yetmiyor? Neden kendinize güvenmek istiyorsunuz?

Biz Tanrı'nın özgür kılan ve aydınlatan Ruhu'nu aldık ya! Onun gücüyle iman ediyoruz. Onun aracılığıyla doğruluk umudunu bekliyoruz. Bu, kurtuluşun tamamlanmasıdır. Her şeyin açığa çıkacağı ve aklanmamızın, İsa'daki bütün kurtuluşun görünür olacağı güne sevinçle bakıyoruz. Bu yüzden herkes şunu anlamalı: Mesih'te sünnetli olup olmamak hiçbir fark yaratmaz. Mesih'in izleyicileri için ne sünnetin ne de sünnetsizliğin bir anlamı vardır. Onda Tanrı'yı hoşnut eden hiçbir şey yoktur. Önemli olan yalnızca imandır, İsa'yla kurtaran ilişkidir. Bizi Tanrı'yla doğru ilişkiye ancak Tanrı'nın Mesih'te yaptığına ve bugün yaptığına koşulsuz güven getirir. Peki bu iman nasıl görünür hâle gelir? Birbirimize karşı etkin ve özverili sevgiyle. Sizi aklayan ve Tanrı'nın oğulları yapan imanı bundan tanıyabilirsiniz.

Öyle iyi başlamıştınız ve imanda öyle iyi ilerliyordunuz. Müjde'nin gerçeğini izlemeye devam etmenizi şimdi kim engelledi ve kim frenledi? Bu ikna çabası sizi imana çağıran Tanrı'dan gelmiyor. Bu Yasa öğretmenlerine kulak

verdiğinizde durumunuz için çarpıcı bir benzetme var: Biraz maya bütün hamuru kabartır.

Rab İsa Mesih'te size güveniyorum; siz de bunu aynı biçimde göreceksiniz. Kafanızı karıştıran ve sizi yasacılığa sürükleyenler, Tanrı'nın yargısında yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacak. Ve hükümlerini alacaklar. Hiçbir şey olmamış gibi paçayı kurtaramayacaklar.

Yokluğumda iddia edildiği gibi gerçekten sünneti vaaz ediyorsam, neden hâlâ Yahudiler tarafından zulme uğruyorum? Bir düşünün! O zaman duyurduğum çarmıhın tökezleten yanı ve skandalı bana zulmetmek için artık bir neden olmazdı. Hayır, ben sünneti vaaz etmiyorum ve istemiyorum. Bu asla aklımdan geçmez.

Kafanızı karıştıran, sizi huzursuz edenler, isterlerse hemen kendilerini hadım da ettirebilirler. O zaman Yasa'ya göre (Yasa'nın Tekrarı 23:1) İsrail'e, Tanrı'nın halkına hiç ait olmazlardı.

Tanrı'nın Ruhu'nun Özverili Özgürlüğünde ve Meyvesinde Yaşayın 5:13-24

Bir kez daha söylüyorum: Kardeşlerim, siz özgürlüğe çağrıldınız. Hem bencilliğin ve putperestliğin köleliğinden hem de Musa'nın Yasası'nın köleliğinden! **Özgürlüğünüz Tanrı'nın isteğidir**.

Ama bu özgürlüğü, sanki artık sonunda başkaları pahasına bencillik içinde kendinizi gerçekleştirebilirmişsiniz gibi yanlış anlamayın. Ya da komşunuzu hiç gözetmeden kendi bildiğinizi yapabilirmişsiniz gibi. Çünkü özgürlük, artık sevgide birbirinize hizmet etmekte özgür olmanızdadır. O zaman Musa'nın Yasası'nın özünü ve en önemli yanını bile yerine getirmiş olursunuz. **Çünkü o tek bir sözde yerine gelmiştir: Komşunu kendin gibi seveceksin.**

Sünnet buyruğu sizin için Yasa'nın gerçekten önem verdiği şeyden daha önemliyse, birbirinizi parçalayıp yememeye dikkat edin. Aranızdaki bütün çekişmelerle, sünnetliler ile sünnetsizler arasında da, bu olabilir.

Özgürlükte ve Kutsal Ruh'un gücünde yaşayın. Onu imanınız sayesinde aldınız ya. O, birbirinizle ilişkilerinizde, Mesih'i tanımadığınız eski yaşamınızın arzularının ardından gitmemenize yardım eder. Tanrı'nın Ruhu, evet, Tanrı'nın kişisel varlığı yaşamınıza geldi ve eski, benliğe ait, doğal ve günahlı davranışı yener. Sünnet, kurtulmamış davranışınızı bırakmanıza yardım etmez. Söz konusu olan, eğer bir şey söz konusuysa, **yüreğinizin sünnetidir**. O önemlidir ve Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla gerçekleşir.

Eski, benliğe ait ve günahlı doğa, içinizdeki Tanrı Ruhu'na yer vermek istemez. Kendini gerçekleştirmek ve kendi dediğini yaptırmak ister. Ama içimizdeki Tanrı Ruhu mücadeleyi üstlenmiştir ve içimizde Mesih'in varlığını ortaya çıkarmak ister. Öyleyse "**Ruh ile benlik**" arasındaki, eski ile yeni yaşam arasındaki çatışmanın yaşamınızın bir parçası olduğunun bilincinde olun. Sonuna dek. Her birinizin içinde, ama özellikle de birbirinizle ilişkilerinizde. Her taraf, öbür tarafın istediği gibi davranmanızı engellemek ister. Öyleyse kendinizi koyvermeyin, günahlı eğilimlerinizin ardından gitmeyin; Tanrı'nın sizde etkin kılmak istediğine kulak verin.

Tanrı'nın Ruhu sizi harekete geçirir ve size esin verirse, yaşamınızın önderliği ve yönetimi ondaysa, Yasa'nın altında değilsiniz. O zaman

Tanrı'nın özgür oğulları ve kızları olarak imanla yaşarsınız – Babanız ABBA ile paydaşlık içinde.

Benliğin İşleri

"Benlik", onun arzuları ve eğilimleri derken neyi kastettiğimi gerçekten anlamanız için şimdi benliğin bazı işlerini sayıyorum. Hepsi bu kadar değil. Bunlar sizi, kiliselerinizi ve bütün insanlarla ilişkilerinizi bozar ve yok eder. Kendi yaşamınızı sınayın: Orada bencilliğin işleri alışkanlık hâline gelmiş mi? Ve onlara göz yumuyor, kendinizi hoşgörüyle aklıyor musunuz? Onları daha çok yaşamınızdan kovun, bırakın, reddedin ve Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhına götürün.

Önce cinsel günahları sayıyorum. Bunlar çok yaygındır. Dizginsiz ve ölçüsüz yaşandıklarında, yıkıcı etkileri, kendilerini dizginsiz bir cinselliğe teslim eden bütün insanlara – kadın erkek, genç yaşlı – saldırır. İster düşüncede, ister tutumda, ister eylemde. Şimdi tek tek:

Fuhuş: (Grekçe **porneia**) – ahlaksız cinsellik, evlilik dışındaki **her türlü** cinsel etkinlik, eşine sadakatsizlik.

Ahlaksızlık: Sapkın, kirli olan; evlilik içinde ya da dışında cinsel alanda utanmazca uygulamalar; örneğin kadının yalnızca bir zevk nesnesine indirgenmesi.

Sefahat: Ölçüsüzlük, dizginsizlik ve cinsel istismar.

Putperestlik: Yaratan yerine yaratılmış olana tapınma. Tanrı'yı ve onun isteğini yaşamdaki birinci yerden iten her şey. On Buyruk'un ilki buna karşı uyarır. Galatyalıların kurtarıldığı put kültü.

Büyü otları: (Grekçe pharmakeia) Büyü, cadılık, okültizm ve ruh çağırma alanında bilinci değiştiren uyuşturucuların kullanılması. Yaşamla başa çıkmak için, gerçeklikten kaçış olarak, sağlığa zarar veren ve yaşamı mahveden bütün sonuçlarıyla uyuşturucu kullanımı.

Düşmanlık: İnsanlara ve halk gruplarına sırt çevirme ve nefret.

Çekişme: Geçimsizlik, ağız dalaşı, kavgacı ruh.

Kıskançlık: Bir tür haset, bencil ve kendi çıkarını gözeten davranışlar, kuşkuculuk ve belirgin kaybetme korkuları.

Öfke: Şiddetli öfke patlamaları, insanlara ve eşyalara dizginsiz saldırılar, çoğu zaman küçük şeyler yüzünden.

Kavgacılık: Çekişmelere ve entrikalara kötü niyetli eğilim.

Ayrılık: Birliğin kaybı. Sonuç olarak: dağılma, küskünlükler, anlaşmazlıklar.

Bölücülük ve tarikatçılık: Tarikatçı düşünce, özel öğretileri ya da yasacı talepleri savunmak ve aşırı vurgulamak, dışlayıcı ve daraltıcı, kendini dışarıya kapatan gruplaşmalar.

Çekememezlik: Başkasının iyiliğini çekememek ve onu kendisi sahiplenmeyi yeğlemek alışkanlığı.

Cinayet: İnsanı yaratmış olan Tanrı'nın egemenlik alanına yapılan en kötü saldırı.

Sarhoşluk: Aşırı alkol tüketimi, kendinden geçme hâlleri.

Çılgın eğlenceler: İçki ve yemek âlemleriyle, oburlukla, sefahatle dolu günahlı bir yaşam tarzı.

Ve benzerleri.

Sevgili Galatyalılar, bunu daha önce de söyledim ve uyarımı yineliyorum: Kiliselerde, aranızda da, bu tür şeyleri alışkanlıkla yapan ve bunların günah olduğunu kabul etmek istemeyenlerin **Tanrı'nın sonsuz krallığında hiçbir mirası** olmayacak. O zaman sünnetli olmanın bana sonsuz mirası güvenceye alacağını sanmak da tamamen anlamsızdır. "Benliğin" yolu asla Tanrı'nın krallığında son bulmaz!

Ruh'un Meyvesi

Tanrı'nın, Kutsal Ruh'un sizde ortaya çıkarmak istediği şey bambaşkadır. Onun kendi varlığı sizde görünür olmalı. Öyleyse, yalnızca iman içinde Ruh aracılığıyla büyüyen iyi meyve veren bir yaşamı seçin:

1. Sevgi: Tanrı'nın kendini feda etmeye hazır sevgisi; bir duygu değil, bir irade kararıdır. Tanrı'ya ve insanlara sevgi olmadan Hristiyan yaşamında da her şey değersizdir (1 Korintliler 13). Seviyoruz, çünkü O bizi önce sevdi. Ve böylece Musa'nın Yasası'nı da yerine getiririz. Tanrı'nın kutsal sevgisi her şeyden büyük ve her şeyden önemlidir, bu yüzden onu ilk sırada sayıyorum.

2. Sevinç: Tanrı'nın bizim için ne olduğu, bizde ve başkalarında ne yaptığı, şimdi ne yaptığı ve vaadine göre ne yapacağı üzerine gerçek, derin, sağlam bir sevinç; birlikte de yaşanan ve dış koşullara (yoksulluk, zulüm, hastalık, acı) bağlı olmayan bir sevinç.

3. Esenlik: (İbranice şalom) Yalnızca çekişmenin yokluğu değil; barışma, içten bir birliktelik, bağlılık, bütünlük, birbirine doğru adım atmak.

4. Sabır: Başkalarıyla ilişkide sabır ve yüce gönüllülük; insanlara ve koşullara katlanmaya sürekli hazır olmak; sevginin edilgen ama kararlı yüzü. Ot büyüsün diye onu çekmenize gerek yok.

5. Şefkat: İyi niyetli, her zaman yardımsever ve anlayışlı bir tutum, yumuşak bir yapı, cömertlik; sevginin etkin yüzü.

6. İyilik: İçten iyilik, şefkate benzer; başkasına doğru ve iyi olanı vermek; iyiliği yapmak.

7. Bağlılık: (iman) – Vefa; güvenilirlik erdemi, dürüstlük, her zaman sözünün arkasında duran ve vaatlerine sadık olan Tanrı'yı örnek almak.

8. Yumuşak huyluluk: Yumuşaklık, bencilliğin, aşırı talepkârlığın ve kendini olduğundan büyük görmenin tersi; kendi zayıflıklarının ve günahının bilinciyle kendine karşı alçakgönüllülük, başkalarının sorunlarına ve zayıflıklarına karşı duygudaşlık.

9. Özdenetim: Kendine hâkim olma, öz disiplin ve kendini kontrol, dengeli olmak, ölçülü ve orta yolda yaşamak.

Bunlar sizde bulunuyorsa, hiçbir yasayı çiğnemediğinizden emin olabilirsiniz. Bu meyvenin hiçbiri yasak değildir. Tam tersine: Yasa bu karakter özelliklerini ne

ister ne de ortaya çıkarır. **Bütün bu meyveler, o tek meyve, tek bir sözde özetlenir: İsa Mesih**. O, Ruhu aracılığıyla sizde yaşar. Öyleyse yaşamınızı yalnızca ona bırakın.

İsa Mesih'e ait olanlar, ona güvenenler, imana geldiklerinde belirleyici bir şey yaptılar: Eski yaşamlarını, günahlı tutkuları ve yıkıcı arzularıyla birlikte benliği **İsa Mesih'in çarmıhına** götürdüler. Eski, günahlı yaşamlarından bilinçli olarak yüz çevirip çarmıha, İsa Mesih'e döndüler. Bu eski yaşam yalnızca çarmıhı hak etti. İsa'nın bizim yerimize ölümünde mahkûm edildi ve böylece sona erdi. İsa'nın ölümünde öldü. Siz çarmıhın bu ölüm hükmünü kendiniz için kabul ettiniz. Eski doğadan ve eski doğa (benlik) için yaşamak, sizin için geçmişte kaldı.

Ruh'a Ekmek: Birbirimiz İçin Var Olmak, Sevgiyi Yaşamak, Cömert Olmak, Kendini Beğenmemek 5:25-6:10

Tanrı'nın Ruhu bize yeni yaşam armağan etti. Bizi yeni bir yaratılış yaptı. Varlığımız yeni. Tanrı'nın elinde. Öyleyse şimdi de buna uygun yaşayın. Ruh'u izleyin! Onun izini! Birlikte, birbirinizle birlik içinde. **Geleceğin yaşamını daha şimdiden, burada ve şimdi yaşayın.**

Birbirimizden ve birbirimizin önünde boş övgü ve onur aramayı bırakalım. Artık birbirimizi kışkırtmayı ve meydan okumayı bırakalım! Birbirimizi kıskanmayı bırakalım! Bütün bunlar çarmıhta sona erdi ya!

Sevgili kardeşlerim, herkes bir **sürçme** yaşayabilir ve tökezleyebilir. Herkes bir günah ya da suç tarafından gafil avlanabilir. Herkes bazen neyin dindarca ya da Tanrı'dan korkan bir davranış olması gerektiği konusunda yanlış bir görüşün peşine düşebilir. Ama siz, Ruh'un yaşamını yaşayan ruhsal olanlar, komşunuzun sendelediğini gördüğünüzde, onu yeniden ayağa kaldırın. Onu düzelterek ve yola getirerek. Ona sürçmesini gösterin. Özellikle de kendisi fark etmediğinde. Ruh'un izine geri dönmesine yardım edin. Ama yumuşak huylulukla, özenle, tepeden bakan ya da kibirli eleştirmenler olarak değil. Aynı şey hepinizin başına gelebilir. Dikkatli olun! Aynı ayartmalarla karşı karşıyasınız ve siz de düşme ve sendeleme tehlikesindesiniz. Bunu yaparken kendi günahlarınıza ve hatalarınıza bakarak kendinizi özeleştiriyle sınayın. Başına böyle bir şey gelmemiş kimse yoktur herhâlde. **İşte tam o zaman birbirimize ihtiyacımız var!**

Birbirimizin yüklerini taşıyalım, tıpkı Mesih'in çarmıhı ve günahlarımızı gönüllü olarak taşıdığı gibi. Zayıflığımızın ve sürekli ayartılabilirliğimizin yükünü. Kilise, hâlâ günah işleyenlerin de bir topluluğudur. Ve sürekli günahın tehdidi altındadır. Birbirinize destek olmanız ve birlikte taşımanız gereken yükler de vardır: hastalık, maddi sıkıntılar, zulüm, yalnızlık, korku, umutsuzluk, aşırı yük ve daha pek çok şey.

Bu şekilde Yasa'yı yerine getirirsiniz. **Mesih'in Yasası'nı!** Edilgenlik, komşuya ilgisizlik ve hareketsizlik Tanrı'nın Ruhu'ndan gelmez. "Vaktim yok", "ilgilenmiyorum" ya da "Bunun bir anlamı yok" ya da "bu umutsuz" vb. demek, Ruh'un yürüyüş düzeninde bir seçenek değildir. Hatalara ve günahlara rağmen

birbirimizi sevmeye devam edeceğiz! İmanımız tam da etkin sevgide işler ve kendini kanıtlar.

Kendini özel biri, kusursuz ya da başkasına ihtiyacı olmayan biri sanan kendini aldatır. Bu yüzden herkes kendini sınasın ve neyi başardığına baksın. **Hem de Tanrı'nın önünde.** Başkalarıyla kıyaslayarak değil. Yüreklerimizi bilen tek ölçü Tanrı'dır. Kendini aldatmaya ya da kendini büyük görmeye karşı en iyi koruma budur. O zaman, eğer hâlâ istiyorsa, insan yaptıklarıyla övünebilir. Tanrı'nın önünde durduğumuz o gün herkes kendisinden sorumlu olacaktır.

Herkesin kilisede öylece başkasına itemeyeceği bir görevi ve sorumluluğu vardır. **Ruh'taki yaşam her zaman paydaşlık içindeki bir yaşamdır!**

Ekmek ve Biçmek

Size iyi eğitim ve öğretim verenleri destekleyin. Yalnızca sözle değil, eylemle ve maddi olanaklarla da. Ruhsal olanı alan sizler maddi olanı geri vermeye de hazır değilseniz, Müjde'de yoğun ve iyi bir eğitimin olamamasına şaşırmayın. **Öğretmenlerinizi, önderlerinizi ve çobanlarınızı destekleyin!**

Birbirinize nasıl davrandığınızın önemsiz olduğunu sakın sanmayın. Aldanmayın, Tanrı'yı kandıramazsınız. Herkes için **ekmek ve biçmek doğa yasası** geçerlidir. **İnsan ne ekerse, bir gün onu biçecektir.** Eylemlerimizin, düşüncemizin ve davranışımızın her zaman sonuçları vardır. Bir gün onlarla karşılaşacağız. Topraktaki tohumdan bir şeyin büyüyüp çıkması ne kadar kesinse, o kadar kesin. Yaşamının tarlasına eski, kurtulmamış olanı eken **yıkım** biçecektir. Hangi benlik işlerinin kastedildiğini, sonuçsuz kalmadan yapılamayacak olanları size az önce yazdım. Yaşamını ve kaynaklarını, ömrünü, enerjisini ve parasını kendisi için yaşamın sayısız eğlencesine ve oyalanmasına yatıran, bir gün bütün bunların yok olup gittiği sonucuna varacaktır.

Ama yaşamının tarlasına Ruh'u eken, Tanrı'dan ve onun Ruhu'ndan **sonsuz yaşam** biçecektir. Çok yakında, Tanrı'nın yeni yaratılışında, onun sonsuz krallığında. Bu yüzden iyilik yapalım – boşuna değildir. Yorulmayalım, çünkü hasat zamanı gelecektir. Bizi büyük bir hasat bayramı bekliyor. Hiç bitmeyecek olan bir bayram. Ama iyilik yapmayı bırakmamalıyız. Boşunaymış gibi göründüğünde ve hemen minnet dolu bir yankı gelmediğinde bile. Bu yüzden, hâlâ zamanımız ve fırsatımız varken, **bütün insanlara** iyilik yapalım. Yardıma muhtaç herkese Tanrı'nın yüreği ve açık ellerle yaklaşalım ve onları kutsayalım. İmanlıların topluluğunda başlayın; orada Mesih'teki kardeşlerinizle birsiniz. Orada her gün Ruh'a ekebilirsiniz.

Tanrı'nın Müdahalesi: Golgota'daki Çarmıh Farkı Yaratır, Hem Son Hem de Başlangıçtır 6:11-18

Buraya kadar iyi yazı yazabilen sevgili bir kardeşe yazdırdığım mektubumun sonunu size kendi elimle yazıyorum. Bunu daha büyük harflerden anlıyorsunuz. Size ayrıntılı olarak açıkladığım şeyi birkaç sözle özetliyor ve özüne indiriyorum.

Sizi anlamsız sünnete zorlayanlar yalnızca iyi görünmek ve kendi inatçı misyonlarını başarıyla yerine getirmek istiyorlar. Bunu başarırlarsa, Mesih'in çarmıhı yüzünden Yahudi soydaşlarından gelecek bir zulümden korkmalarına gerek kalmaz. **Onlar için sünnet Mesih'in çarmıhından daha önemlidir. Amaçları sizin Yahudi olmanızdır.**

Ama sünnetli olan bu sahte misyonerler Yasa'yı kendileri de tutmuyor. Sizin sünnetinizle övünebilmenin şanını arıyorlar. Sanki bir kafa derisini havaya kaldırıp zaferlerini kutlamak istiyorlar.

Ama benim için, Pavlus için, uğruna çaba göstermeye değer tek şey **çarmıhın şanıdır**. Çarmıh, her türlü insansal kendini gösterme tutkusunun üzerini çizer. İnsanların önündeki ve insanlardan gelen şan ve onur beni ilgilendirmiyor. Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhı tek umudumuzdur – evet, merkez, üzerinde durduğumuz kaya. Benim için bu şu demek: Dünyayla iş bitti! Onun dinsel ve yasacı ilkeleriyle ve putperest yaşam biçimleriyle iş bitti. Bir zamanlar Yahudilikte sahip olduğum kendi yaşam biçimimle de. Orada yeni bir dünya doğdu. Çarmıhın amacı ve umudu ölüm değil, yaşamdır! Lanet ağacı bizim için bir yaşam ağacına dönüşür.

Ve ben kendim de bu eski, batmakta olan dünyaya göre o çarmıhta öldüm. Artık ona ait değilim. Artık bana bir şey veremez. Artık bir şey isteyemez. **Çarmıhla birlikte geri dönüş yoktur!**

Sünnetli olmak ya da olmamak, çarmıh sayesinde geçmişte kaldı. Çarmıh yeni bir yaratılışın başlangıcıdır. İnsanların yapması gereken değil, Tanrı'nın yaptığı ve yarattığı. Mesih'te yeni bir varoluş ve dinlenme. Yeni çağ başladı. Artık önemli olan yalnızca **iman, lütuf ve Mesih'in özgür kılan Yasası**'dır.

Bu **yeni yaratılış** ölçütüne göre yaşayan herkes Tanrı'nın bereketi, onun esenliği ve merhameti altındadır. Onlar Tanrı'nın gerçek İsrail'idir. Evet,

Tanrı'nın yeni İsrail'i, iman aracılığıyla İbrahim'in çocukları. Sünnet sizi kölelik içindeki eski Yeruşalim'e, Yasa altındaki İsrail'e bağlar.

Lütfen Yahudiliğe geri dönen kaçamaklarınızla bana daha fazla zahmet çıkarmayın! Bedenimde zulmün izlerini taşıyorum. Tıpkı İsa'nın çarmıhının izlerini taşıdığı gibi. Yaralarımın izleri açık bir dille konuşuyor. Duyurduğum çarmıhın diliyle.

Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfu her gün düşüncelerinizde olsun. **Ona dayanın, ona umut bağlayın, ondan yaşayın.**

Amin.

Son Olarak

Okurken Tanrı'nın size nasıl seslendiğini hissetmiş olmanızı çok umarım. Nasıl cesaret verdiğini, öğrettiğini, ama aynı zamanda ondan gelmeyen ve bu yüzden bize zarar veren her şeye karşı nasıl uyardığını.

Size ilişkin ve doğrudan size söylediği bütün iyi şeyler için ona şükredin.

Sorularınız varsa bize yazın: hj-ronsdorf@t-online.de

Yeni Antlaşma'dan başka metinleri www.hans-joerg-ronsdorf.de adresinde bulabilirsiniz.

Size birkaç önemli öneri daha:

Kutsal Kitap'ı okuyun. Mümkünse düzenli olarak.

Kutsal Kitap'ı başka insanlarla birlikte okuyun – ve onun hakkında fikir alışverişinde bulunun.

Tanrı'nın Sözü'nü size canlı kılması için dua edin – sanki doğrudan size konuşuyormuş gibi.

Metni yüksek sesle ve art arda iki kez okuyun.

Metne şu soruları sorun:

Bu metne hangi başlığı verirdiniz?

Metin Tanrı ve İsa hakkında ne söylüyor?

Metin insanlar hakkında ne söylüyor?

Metinden ne öğreniyoruz?

Ne yapmalıyız?

Bu Söz bize nasıl cesaret veriyor?

Yeniden bir araya geldiğinizde deneyimleriniz ve yaşadıklarınız hakkında konuşun.

İsa Mesih'i seven ve onurlandıran, Kutsal Kitap'a değer veren, onu okuyan ve ciddiye alan Hristiyanlarla iletişim ve paydaşlık arayın.